

Curierul ADVENTIST

IMPACT 2003
Congresul tinerilor adventiști

Publicația
oficială a
Bisericii Creștine
Adventiste de
Ziua a Șaptea din
România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii
Redactor-șef: Gabriel Dincă
Consultanți:
Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete,
Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász
Colaboratori speciali:
Ion Buciuman, Viorel Dima, Lazăr
Forrai, dr. Gily Ionescu, Cristian
Modan, Gheorghe Modoran,
Valeriu Petrescu
Director: Paul Csavdari
Tehnoredactare și grafică:
Dragoș Drumaș
Corectură: Lori Gheorghită
Imprimare:
Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:
Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 - București
E-mail: curierul@adventist.ro
ISSN 1220 – 6725

Drapelul de pe front
pagina 14

Scrisori

Este de apreciat că în paginile Curierului Adventist se regăsesc reacții ale cititorilor sânguincioși, preocupați de aspectele vieții de credință. Într-adevăr, nu este ușor să folosești „cuvântul” într-o societate tot mai exigentă în ce privește informația!

Redacția cunoaște bine așteptările cititorilor „căldicei”... Așa se explică și varietatea articolelor – de la interviuri, experiențe, știri, până la pagina destinată celor mici. Este bine ca o astfel de revistă să nu fie nici ca un schelet lipsit de viață, dar nici ca o meduză gelatinoasă. Apreciez prezentarea unor răspunsuri pe care le-ați oferit la diverse subiecte care sunt, fără doar și poate, repere sigure pentru cercetătorul atent al valorilor spirituale.

Pe lângă toate aceste informații ce sunt binevenite, cred că ar trebui mai mult spațiu destinat dezbatelor teologice (subiecte care să aibă continuitate pe termen lung). A fost marele subiect „Bătălia pentru Sanctuar”, actual și profund, dar pe lângă astfel de subiecte se pot alătura capitole de teologie practică, un concurs cu cititorii tineri sau mai puțin tineri etc.

Astăzi, când suntem pândiți de relativism, când identitatea adventă pare să se dilueze, Curierul Adventist trebuie să ofere o identitate teologică prin teme exprimate, dar și o provocare de genul „judecați voi singuri”.

Paul Șerban,
pastor, Peretu

- 3 Editorial
Gol pe dinăuntru
Gabriel Dincă
- 4 Din viața bisericii
Conferința Banat – trecut, prezent și viitor
Pavel Memete
- 6 Misiune și statistică
Marius Morar
- 7 Și azi mai sunt minuni
Ionel Soponariu
- 8 Casa Orhideea –
o casă pentru copiii fără casă
Marcel Țarmure
- 9 „Împreună”... pentru misiune!
Beniamin Zeiler
- 10 „Eu sunt cel ce sunt”
...Voi cine sunteți?
Gabriel Dragoș
- 11 Speranță pentru mielușei
Simona Dragoș
- 12 Reportaj
Impact 2003 – Topica unei minuni
Daniel Chirileanu
- 14 Reportaj
Drapelul de pe front
Oana Pascu
- 17 Interviu
Interviu cu pastorul Baraka Muganda
Delia Buciuman
- 19 Ziua Isprăvniceii
Secretele isprăvniceii
Ionuc Pop
- 22 Spiritual
Evanghelizare prin închinare
Teodor Huțanu
- 25 Diaspora
„Shalom haverim!”
Ionel Lascu
- 27 Pagina pastorului
Pastorul credincios și înțelept
Ion Buciuman
- 29 Pagina copiilor
Aproape ca în cer
Bonnie Walker
- 30 Știri
- 31 Pagina președintelui
Pregătiri de toamnă
Adrian Bocăneanu

GOL

pe dinăuntru

Un om foarte corpolent a dorit să se cântărească pe un cântar automat, fără să știe că acesta era defect. A introdus moneda, iar acul cântarului s-a oprit la 35 de kg. Un copil trecea pe lângă cântar împreună cu mama lui și, când a văzut ce a indicat cântarul, a spus: „Mami, uită-te, omul acesta este gol pe dinăuntru!”

Gol pe dinăuntru? Nu ne place să recunoaștem, dar se pare că mulți dintre noi am experimentat așa ceva. Oare ce ne provoacă această sărăcie și goliciune interioară?

Ca pastor, am stat de vorbă cu multe persoane care mi-au mărturisit că sunt nemulțumite de relația lor cu Dumnezeu. „Pur și simplu simt de multe ori că nu pot stabili o comuniune cu Dumnezeu” e una dintre remarcile frecvente. În astfel de situații, căutăm soluții rapide. Căutăm soluții care aduc rezolvare pentru moment: o predică ce mustră păcatul și ne dă simțământul vinovăției, o implicare în activitatea bisericii, un dar pentru săraci sau o experiență emoționantă, care să atingă coardele sensibile ale sufletului nostru. Dar, mai presus de toate acestea, dacă dorim să avem o viață spirituală deplină, care să ne umple golul din suflet, atunci este necesar să avem o comuniune personală, zilnică, cu Dumnezeu.

Umpleți vidul!

Grija și preocuparea excesivă pentru „pâinea cea de toate zilele”, acumularea de lucruri materiale și setea după apreciere și putere ne golesc adesea de cel mai important lucru în viețile noastre – relația intimă cu Creatorul nostru. Deși mâinile ne sunt pline, inimile sunt goale. Pe măsură ce vom încetini ritmul și ne vom lua timp să comunicăm cu El, vom observa cum vidul din suflet

începe să dispară, pentru că Dumnezeu este dispus să stea de vorbă cu noi. Noi suntem întotdeauna cei care limităm această relație, frustrându-ne de atâtea binecuvântări.

Singurătatea înseamnă comuniune

Deși cei mai mulți dintre noi fugim de singurătate, a ne retrage pentru a-L căuta pe Dumnezeu în liniște înseamnă a ne asigura de prezența Sa. A întrerupe vârtejul vieții zbuciumate de atâtea frământări și probleme și a sta de vorbă cu Creatorul, prin rugăciune și studiul Cuvântului, înseamnă a ne asigura de comuniunea intimă cu Cel care ne poate umple viața cu speranța mântuirii. Această singurătate înseamnă mai mult decât absența zgomotului, a vorbirii, ea este o dispoziție lăuntrică de a asculta vocea lui Dumnezeu. Acolo, în cămăruța de rugăciune, învățăm când să vorbim și când să tăcem.

Comuniunea înseamnă înaintare

A ne retrage pentru a sta de vorbă cu Cel care ține universul în mâinile Sale nu înseamnă timp pierdut, nu înseamnă a da înapoi, ci înaintare. „Nimic nu va da o vedere mai limpede despre sine însuși ca rugăciunea tainică. Acela care vede în ascuns și știe toate lucrurile va lumina priceperea noastră și va răspunde la cererile noastre.” Ellen White, *Mărturie*, vol. 5, p.163

Dacă vom reuși să învingem inerția din noi și vom sta mai mult timp în prezența Mântuitorului, golul dinăuntru nostru va fi umplut de Duhul Sfânt cu speranță, dragoste, răbdare, bucurie și pace în suflet, iar pe deasupra... vă las pe dumneavoastră să spuneți ce ați experimentat.

Gabriel Dincă
redactor-șef,
Curierul Adventist

Conferința Banat

trecut, prezent și viitor

Corpul pastoral, Conferința Banat

Pavel Memete
președinte,
Conferința Banat

În partea vestică a țării, destul de aproape de porțile Occidentului, pe cuprinsul a cinci județe: Bihor, Arad, Timiș, Hunedoara și Caraș-Severin, în această zonă binecuvântată, unde trăiește 12% din populația României, obiectul grijii, atenției și iubirii lui Dumnezeu îl constituie Biserica Sa din **Conferința Banat**. În Țara Crișurilor, de-a lungul văii Mureșului, în Banat și în Țara Hațegului; din Valea lui Mihai, în nord, până la Jamu Mare, în sud, din Orăștie, în est, până la Jimbolia, în vest, dragostea lui Hristos a atins inimile la aproape șapte mii de bărbați și femei, tineri și vârstnici, „un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui”, ca să „vestească” „puterile minunate ale Celui ce” l-a „chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2,9).

Zona în care trăim și lucrăm este foarte variată nu numai din punct de vedere geografic, ci și etnic și religios. În acest peisaj atât de diferit, Biserica Adventistă își are propria identitate,

încercând să-și îndeplinească misiunea pentru care Mântuitorul a provocat-o în acest timp profetic.

O privire retrospectivă

Dacă am avea acces la cronica cerului, am putea prezenta în detaliu, pornind de la începuturi, oameni, fapte, întâmplări. Ne rezumăm să punctăm doar câteva repere.

Mesajul advent a fost semănat pe aceste meleaguri, în jurul anului 1899, de John Hunergardt și primii credincioși au acceptat și au început să păzească Sabatul zilei a șaptea în zona Aradului. S-au constituit astfel primele grupe de așteptători ai revenirii Domnului Isus Hristos. Statistici din 1913 consemnează existența mai multor biserici, pornind din Timișoara până la Oradea.

După organizarea Uniunii Române în 1920, comunitățile din vestul țării se puteau regăsi în ceea ce se numea atunci Câmpul Misionar Banat. În martie 1925 are loc reorganizarea lucrării din această parte a țării, iar Câmpul Misionar se transformă

în Conferința Banat-Crișana, avându-l ca președinte pe fratele Herman. În 1937, Conferința Banat-Crișana-Maramureș cuprinde cele trei regiuni, având sediul la Timișoara. În anul 1938, sediul se mută la Arad. În 1939, în urma reorganizării conferințelor de pe teritoriul României, Conferința Banat-Crișana-Maramureș cedează regiunile Crișana și Maramureș și primește regiunea Oltenia, devenind Conferința Oltenia-Banat, cu sediul la Craiova. Între 1942 și 1944, Biserica Adventistă a funcționat în ilegalitate. În octombrie 1944, este publicată legea care repune în toate drepturile și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Conferința Oltenia-Banat, cu sediul la Craiova, își reîncepe activitatea, președinte fiind fratele Toma Dobre. În această structură, Conferința avea să funcționeze până în anul 1962. Președinți de conferință au mai fost: Mihai Manea, Pavel Crișan, Gheorghe Cazan, Constantin Șamotă, Gheorghe Baci.

În 1962, în urma unor modificări de structură la Uniunea de Conferințe, partea de sud-vest a Conferinței Banat este arondată Conferinței Sibiu.

Între 1962 și 1975, președinți ai Conferinței Banat sunt frații Florea Alexandrescu și Alexandru Constantinescu. În 1975, sediul Conferinței se mută la Timișoara, iar președinte al Conferinței este fratele Gligor Deac.

În 1989, Conferința Sibiu avea 11 județe și 101 biserici locale. Cu data de 1 ianuarie 1990, prin înființarea Conferinței Brașov, Conferința se reorganizează și se va numi Conferința Timișoara, având în componența ei județele: Arad, Bihor, Timiș, Hunedoara, Caraș-Severin, Mehedinți, Gorj, Dolj, în total 99 de biserici locale.

Din 1 ianuarie 1992, prin înființarea Conferinței Oltenia, asistăm la o nouă reorganizare – Conferința Banat va avea actuala structură de cinci județe. Din iulie 1992, fratele Adam Engelhardt va fi președintele Conferinței, iar din aprilie 1998 până în februarie 2001, președinte al Conferinței a fost fratele Ion Buciuman. Tot în această perioadă, sediul Conferinței se va muta în noua clădire, unde funcționează și astăzi.

Prezent

Ceea ce se întâmplă astăzi, prin harul Său, puteți citi în articolele următoare, unde colegii mei prezintă o fărâma a lucrării Domnului din Conferința Banat.

În zona de vest a țării trăiesc și slujesc aproape 10% dintre membrii Bisericii Adventiste din România. Avem aici atâtea motive de bucurie. La Nădlac, după ani de trudă și rugăciuni, primul suflet îți predă inima lui Hristos, prin legământ. La Nădab și Chereluș, județul Arad, se formează grupe în case care sunt gata să fie inaugurate. La Gurahonț și Vârfuri, județul Arad, în zone greu accesibile, se amenajează biserici pentru prietenii lui Hristos. La Pecica, Semlac și

Iratoș, prin credință, privim la conturarea trupului lui Hristos. Săcälaz, Liebling, Sânmartinul Sârbesc, Bucovăț, Deta, Jamu Mare, Sângeorge, Cărpiniș, din județul Timiș, Bicaciu, Sânnicolaul de Munte, Valea lui Mihai, din județul Bihor, sunt nume de localități despre care, cu ceva vreme în urmă, nu știam mai nimic, dar astăzi în fiecare avem un loc din care se vorbește despre dragostea lui Hristos. Numele cu care ați făcut cunoștință în cele prezentate mai sus sunt localități în care nu avem încă biserici organizate. Nu ne permite spațiul să scriem despre minunile pe care le face Cerul în multe dintre cele 119 biserici ale Conferinței Banat.

Dacă, înainte de 1989, în județul Timiș, erau în jur de 500 de membri, astăzi sunt 1.500; dacă atunci era un singur district, astăzi sunt șapte; dacă în Timișoara era o singură biserică de 350 de membri, astăzi sunt 4 cu peste 800 de membri. Nu este acesta un motiv de laudă la adresa bunului Dumnezeu?

Un alt motiv de bucurie îl constituie faptul că, de opt ani, Radio Vocea Speranței transmite zilnic speranță pentru lumea din Timișoara și împrejurimile ei.

La Sebiș, județul Arad, și în împrejurimi, aceeași voce a speranței aduce bucurie, alinare, clarificare și orientare pentru sufletele în dilemă. La Petroșani, județul Hunedoara, prin televiziunea locală, în fiecare duminică ne întâlnim cu oamenii la ei acasă. Lăudat fie Domnul pentru aceste oportunități.

Viitor

Misiunea Globală este un imperativ al Mântuitorului, preluat din generația bisericii apostolice și care se așteaptă trăit în vremea noastră. **Toată biserica** într-un angajament misionar deosebit, prezentând **tot adevărul Evangheliei** veșnice, pe **tot teritoriul** Conferinței Banat, în **toată puterea** Duhului Sfânt – iată provocarea ce ne stă înaintea.

Misiunea care ne-a fost încredințată poate să se realizeze printr-un popor unit: membri laici, slujbași din biserici, colportori, misionari, pastori, directori de departamente, administratori – toți lucrând împreună.

Unitatea este tărie, divizarea este slăbiciune. Când sunt uniți, aceia care cred adevărul prezent exercită o influență foarte mare. Satana înțelege foarte bine acest lucru. El n-a fost niciodată mai hotărât ca acum să facă fără efect adevărul lui Dumnezeu.” (Ellen White, *Mărturii*, vol. 5, p. 236)

„Armonia și unirea, existența între oameni cu dferite predispoziții constituie cea mai puternică dovadă ce poate fi adusă, că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în lume ca să-i salveze pe păcătoși. Este privilegiul nostru de a aduce mărturia aceasta.” (Ellen White, *Mărturii*, vol. 8, pag. 242)

Viitorul Bisericii este în mâna lui Dumnezeu. Să ne consacrăm Lui și El va face minuni.

O preocupare majoră a oricărei instituții o constituie propria dezvoltare. Iar unul dintre factorii care contribuie la creșterea unei instituții este dat de existența unei declarații de misiune și mai ales cunoașterea și însușirea acesteia de către cei care o slujesc. Deoarece și Conferința Banat este preocupată de creștere, la fel ca alte instituții, vă prezentăm în cele ce urmează declarația noastră de misiune: *Conferința Banat este Biserica Adventistă de pe teritoriul județelor Arad, Bihor, Caraș-Severin, Hunedoara și Timiș și are misiunea de a transmite, pe teritoriul ei, Întreita Solie Îngerească, Evanghelia veșnică a Domnului Isus Hristos și poruncile lui Dumnezeu, să câștige și să pregătească un popor pentru a doua venire în slavă a Mântuitorului.*

În esență, declarația de misiune cuprinde trei acțiuni: a transmite, a câștiga și a pregăti.

Misiune și statistică

A transmite

Pentru a asigura o transmitere eficientă a Evangheliei veșnice, cele 5 județe ale Conferinței au fost împărțite în 33 de districte pastorale, slujite de tot atâția pastori, la care se adaugă un asistent al directorului de tineret și 6 pastori aflați în poziții de conducere, un total de 40 de lucrători. Media de vârstă este de 38 de ani.

Pe de altă parte, urmărind același interes, de a transmite cât mai eficient Evanghelia, districtele pastorale au fost grupate, pe criterii geografice, în 5 districte misionare. Rezultatul: ore de rugăciune și părtășie petrecute împreună de pastori, consolidarea relațiilor de prietenie și colegialitate, elaborarea

A câștiga

În cadrul declarației de misiune a Conferinței, o altă prioritate de seamă o constituie câștigarea de suflete pentru Împărăția lui Dumnezeu. Anul trecut au fost câștigate prin botez 320 de persoane, iar alte 36 au fost primite prin vot în poporul lui Dumnezeu. Am putea spune că aproape zilnic câte o persoană s-a adăugat bisericii.

de proiecte misionare comune pentru zone albe și susținerea acestora de către bisericile cu potențial uman și financiar mai ridicat decât alte biserici.

A pregăti

Lucrarea de a transmite și de a câștiga are ca finalitate pregătirea unui popor pentru a-L întâmpina în slavă pe Mântuitorul Isus. Astfel, după ultima statistică a trimestrului al II-lea a.c., un popor care numără 6.953 de credincioși se pregătește să-L întâmpine pe Domnul Isus în 119 biserici locale și 39 de grupe. Iar dacă ar fi să-i așezăm pe cei 6.953 de membri adventiști lângă ceilalți 2.675.411 locuitori din județele Conferinței noastre, atunci înseamnă că 1 adventist trebuie să pregătească 384 de locuitori pentru cel mai mare eveniment al tuturor timpurilor. Mare provocare! Privită din perspectiva aceasta, lucrarea de vestire, de câștigare și de pregătire pare copleșitoare și fără sfârșit. De aceea, nu ne rămâne decât ca, în umilință, să ne plecăm înaintea Aceluia care poate să întărească mâinile slăbănogite și genunchii care se clatină și să ne prindem de fâgăduința Cuvântului care spune că „lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor!” (Zaharia 4,6).

Marius Morar

secretar,
Conferința Banat

Și azi mai sunt minuni

Minunile pe care le-am auzit povestite încă de când eram în grupa mică la Școala de Sabat ne par atât de departe. Atunci, în vremurile biblice, fierul putea pluti pe apă, soarele putea fi făcut să stea în loc, viteji ca Samson puteau înfrânge o armată, mana cădea, hrănind un popor întreg, iar pe timpul Domnului Hristos, mulțimi de oameni erau hrănite cu câțiva pești și niște pâine, vindecările erau frecvente, chiar și morți au fost înviați. Sunt vremuri de mult apuse. Dar Cel care făcea atunci minunile mai poate, mai vrea să facă și în zilele noastre lucruri mari și minunate? Sau mai are cu cine, mai găsește credință suficientă ca să le poată face? De câte ori ne trezim tânjind după acele vremuri ale minunilor și nu avem ochi să vedem minunile zilelor noastre! Elisei se ruga: „Doamne, deschide-i ochii să vadă”, și cel care nu a văzut minunea o vede. Mă rog și eu ca Dumnezeu să ne dea ochi să putem vedea minunile pe care El le face, iar noi le trecem neobservate.

Acum, vreau să le observăm pe cele în care Dumnezeu sporește puținul pe care îl avem, dar îl dăruim, și pe cele în care El ne dăruiește fără ca noi să fi avut ceva. Conferința Banat a fost binecuvântată cu asemenea minuni. Iată doar niște exemple.

Câțiva membri adventiști dintr-o localitate mare din județul Caraș-Severin se roagă pentru o casă a Domnului. Ei mergeau, atunci când puteau, la zeci de kilometri ca să se închine în Casa Domnului. Posibilități ca să cumpere o casă nu erau. Ei știau că pot apela la cel care poate și vrea să facă minuni. Răspunsul n-a întârziat să apară. O doamnă care aflate adevărul în altă localitate I-a promis lui Dumnezeu că va da o casă pentru închinare. Au urmat piedici pe care vrăjmașul le-a pus ca să

zădărnicească acest plan, ispite pe care le-a aruncat, dar slavă lui Dumnezeu că hotărârea a rămas fermă, iar azi, acolo, este o casă a Domnului. Casa aceasta este chiar în centrul viitorului oraș. A fost un restaurant, iar cea care a fost chelneriță se pregătește de botez.

O altă minune a fost realizată lângă un mare oraș. Câțiva frați și câteva surori făceau naveta din comuna lor la una dintre bisericile din oraș. Era greu. Uneori rămăneau să se închine în casa unuia sau altuia dintre frați. Dumnezeu a făcut minunea și le-a dat o casă. Un frate și-a dăruit casa bisericii, iar el cu soția s-au mutat într-o anexă. Acum se pregătește inaugurarea acestui local.

Una dintre marile comunități din județul Arad era înconjurată de localități în care existau biserici. Dar ei doreau să poată contribui la lucrarea lui Dumnezeu și au trecut mai departe în sate unde nimeni nu cunoștea solia adventă. Au trimis misionari pe care i-au susținut, au făcut evanghelizări, s-au rugat. Pastorul a avut viziune, iar Dumnezeu a făcut din nou minuni. Azi, în trei din aceste localități sunt trei case frumoase, gata pentru a primi binecuvântarea din partea Domnului și a fi consacrate pentru închinare.

Și ce vom zice? Căci nu mi-ar ajunge vremea, dacă aș vrea să vorbesc despre alte zeci de minuni pe care Dumnezeu le-a făcut la noi, în Conferința Banat.

La toate acestea și la multe altele, pe care cu siguranță Domnul nostru le va face, nu ne putem abține să nu spunem: „Minunate sunt lucrările Tale, și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta!”

Biserica Micalăca, Arad

Ionel Soponariu
trezorier,
Conferința Banat

CASA ORHIDEEA

o casă pentru copiii fără casă

Fundația creștină „Angelis”, înființată în anul 1998, în strânsă colaborare cu Biserica Adventistă din Wangen, Germania, și-a propus să realizeze un proiect curajos pentru districtul Beliu, din județul Arad. În esență, proiectul viza amenajarea unui cămin primitiv, unde copiii abandonați să primească ceea ce în mod legitim fiecare ființă umană are nevoie: afecțiune, respect, purtare de grijă și educație.

După un an și jumătate de planuri, discuții și muncă, a avut loc inaugurarea casei care avea să se cheme **Casa Orhideea**, o casă cuprinzând 11 camere, cu anexele necesare, încălzire centrală, mobilier și... flori, gata să primească 10 copii abandonați.

În cadrul ceremoniei de inaugurare, desfășurate pe data de 6.08.2000, au participat zeci de frați, surori, oficialități ale comunei în frunte cu primarul acesteia, reprezentanți ai Direcției Generale pentru Protecția Drepturilor Copilului și, nu în ultimul rând, frații Pavel Memete și Lazăr Forrai care au rostit rugăciunea de binecuvântare pentru acest așezământ și pentru activitățile ce se vor desfășura aici. Marele eveniment al primirii copiilor s-a lăsat așteptat doar o lună de zile, atunci când, pe data de 4.09.2000, au sosit cei 10 copilași (cinci băieți și cinci fetițe), ei fiind cuprinși de oarecare nesiguranță, iar noi, de emoții teribile. Avea să înceapă o activitate nouă, activitate pe care ne doream să o facem cât mai bine.

N-a trebuit să treacă prea mult timp și copiii au început să simtă că sunt iubiți și că întregul personal le dorește binele, realitate pe care au acceptat-o numaidecât. Simptomele faptului că ei sufereau erau evidente din faptul că nu vorbeau, uneori răspundeau stereotip, nu colaborau, iar din cauza lipsei de afecțiune, așa cum

care priveau și ascultau istoria vieții lor, cântările și poeziile, dintre care unele vorbeau despre mama, au înțeles ceva mai mult ce înseamnă suferința, datoria creștină, dar și satisfacția de a le oferi o șansă.

Casa Orhideea — mijloc de măturie

Datorită acestei case, am intrat în legătură cu oameni pe care nu i-am fi putut cunoaște în alte împrejurări: directori, soții de patroni, ziaristi, medici care au venit să le ofere ceva copiilor, iar ca răspuns au primit... o carte, gânduri creștine și mai ales au putut să înțeleagă ce înseamnă oamenii pentru Biserica Adventistă. Într-o altă ocazie, primarul comunei, primind niște musafiri din Franța, a ținut să le arate câteva dintre „atractivele”

locale și a considerat că ei trebuie în mod inevitabil să viziteze și **Casa Orhideea**. Mare le-a fost încântarea. Datorită acestei case, biserica noastră a câștigat o apreciere deosebită în zonă. Dumnezeu să fie mărit pentru aceasta!

Biserica Adventistă din această regiune își îndeplinește misiunea, luând aminte și la ceea ce apostolul Iacov definește ca fiind o parte din „religia curată și neîntinată...”, și anume „să cercetăm pe orfani... în necazurile lor”.

Încurajăm, pe această cale, și alte biserici la acest tip de misiune.

Marcel Țarmure,
pastor-asistent, Conferința Banat

avea să ne informeze un medic de specialitate, mâncau exagerat. După ce au trecut câteva luni, această stare anormală a fost depășită. Până la data aceasta (august 2003), au fost reintegrați șapte copii, alți doi fiind dați în plasament la două familii, cu intenția hotărâtă a acestora de a-i adopta, una dintre familii fiind chiar adventistă.

Atenția noastră a fost și este îndreptată nu doar pentru a le asigura hrana și îmbrăcămintea necesară, ci și pentru a le oferi o bună educație. Trimestrial, copiii organizează un program susținut doar de ei; unele dintre aceste programe au fost prezentate la grădinița comunei, cu ocazia deschiderii anului școlar, iar altele, în bisericile noastre. Cei

„Împreună” ... pentru misiune!

„Împreună” este motoul tinerilor din Conferința Banat. Inițial, a fost lansat pentru a stimula colaborarea dintre toate categoriile de vârstă, dar în scurt timp a devenit o stare de fapt. Tinerilor bănățeni le place să fie împreună pentru închinare, studiu, misiune, recreere, părtășie. Așa se face că în fiecare an, la începutul verii, se organizează în fiecare județ ceea ce noi numim week-end-tin, adică un sfârșit de săptămână petrecut împreună, la care participă toate categoriile de vârstă din biserică, precum și prietenii din afara ei. Numitorul comun al acestor întâlniri este bucuria, și motive sunt multe, stare pe care o exprimăm cel mai bine prin cântec.

În această tonalitate a bucuriei se desfășoară toate activitățile departamentului: instruire, convenții, camporee, tabere, expediții, TinSerV, campanii de evanghelizare, sub conducerea celor trei responsabili: Hegyi Arpad, pentru licurici și exploratori, Maria Zeiler, pentru companioni și 20 + ,

Benjamin Zeiler, director de departament.

Misiunile la care participă tinerii noștri nu sunt deloc ușoare. În acest an, 20 de tineri inimoși au vizitat sistematic Centrul de Plasament pentru Copii cu Deficiențe Mentale din Arad, unde, alături de personalul calificat, s-au ocupat cu multă afecțiune de acești copii. Efectul a fost benefic, dându-le multe satisfacții.

În anul 1992, un grup de tineri de vârstă companionilor, din comunitatea Cuvin, județul Arad, a condus un Seminar de Apocalipsa în localitatea Brădătel, din județul Hunedoara. Rezultatele nu s-au lăsat prea mult așteptate și, pentru că nu exista un locaș de închinare, tinerii au căutat sponsori care au investit 10.000 \$, ei asigurând în totalitate mâna de lucru. Astfel a apărut o biserică frumoasă, îndrăgită de localnici. Anul trecut, un tânăr evanghelist medical i-a cucerit pe săteni cu evanghelia sănătății pe înțelesul și la îndemâna tuturor.

În vara acestui an, o altă generație de companioni, din aceeași comunitate, a organizat o tabără itinerantă, sub genericul „De la Mureș la Criș”, pe traseul Burjuc – Vața de Jos, aproximativ 60 km. Pe lângă aventura expediției în care au reeditat secvențe din viața lui David, ei au marcat traseul turistic, pentru a face mai ușoară orientarea turiștilor. Într-un cătun uitat de lume, dar nu și de Dumnezeu, în care mai trăiesc doar nouă suflete, l-au găsit pe nea Andronic, un bătrân invalid, singur, care trăiește din mila altora. Vizita tinerilor a fost pentru el mai mult decât un vis frumos. Oare va mai trece cineva pe-acolo?

Dacă suntem atenți și sensibili, putem descoperi pretutindeni în jurul nostru locuri de slujire.

„Împreună... transmitem speranță excelent... pentru că ne pasă.”

Benjamin Zeiler
director,
Departament Tineret,
Conferința Banat

"EU SUNT CEL CE SUNT"

... VOI CINE SUNTEȚI?

Noi?

Dar ne cunosc atât de mulți! Suntem în jur de 35 de persoane, însă nu ne găsiți decât rareori împreună, cel mult de două ori pe an... Și tineri, și vârstnici... Și bucuroși să le vestim Evanghelia celor care tânjesc după libertatea pierdută atunci când păcatul a înăbușit ființa lor, dar care, în cele cinci penitenciare din Conferința Banat, au privilegiul să audă vorbindu-se despre Tine, Doamne. Știi bine că, la Arad, Oradea, Deva și Timișoara, Tu ne-ai chemat ca voluntari în cadrul **Serviciului Umanitar pentru Penitenciare**. Abia așteaptă, Doamne, cei de aici, nu toți... știm de ce... să lepede hainele „vărgate” de păcat și să îmbrace ce le-ai pregătit Tu, mai alb, mai curat, lipsit de orice murdărie! Până atunci însă noi o să-i mai vizităm de două ori pe săptămână, o să le mai dăm și haine pentru lucru și o să le vorbim despre Tine... Se aud strigăte...

Cine face atâta zgomot?

O! Ce frumoși sunt! Și cât de mulți! Aproape 700... Da, Doamne, ei sunt copiii de la **Școlile Biblice de Vacanță**,

care sunt bucuria Ta și a noastră. Au învățat să cânte, să povestească altora despre Tine, să fie respectuoși cu părinții lor și, de ceva timp, vin foarte mulți la biserică. Poate ai vrea Să-i cunoști mai bine. Uite... aceștia sunt din Lenauheim, cei de colo, din Tinca, iar aceștia, din Pilu. Sunt mulți și din Beiuș, Socodor, Vulcan și Petroșani. Cei mai mari? Ei sunt voluntarii care au organizat această activitate. Da, sunt și pastori. S-au instruit șase la Arad-Micălaca, împreună cu alți 35 de membri ai Bisericii... Unii sunt deja veterani... cam 12. Ei s-au pregătit la Bacău și Cluj. Vor mai fi și alții. Uite că vine poștașul. Ce de scrisori!

Cine vă trimite atâtea mesaje?

Ah, sunt vreo 3.000 de studenți care ne scriu! Da, sunt cei care doresc să Te cunoască mai bine, Doamne, și care s-au înscris la cursurile biblice prin corespondență, la **Sola Scriptura**. Ascultă doar câteva mesaje:

„Mă bucur că există!”
„Datorită vouă am ajuns să-L cunosc mai bine pe Isus!” „Ce minunat este să cunoști adevărul!”
„Rugați-vă pentru mine!”

Tuturor le trimitem regulat studii, materiale și le răspundem cererilor la timp, în așa fel încât foarte puțini nu ne-au mai scris. Avem perspective frumoase în această privință, pentru că cei implicați în această lucrare își fac datoria în mod conștiincios. Avem o bună dotare materială și tehnică și ne sprijină un număr însemnat de voluntari atunci când le solicităm sprijinul. Da, sperăm ca în curând să deschidem două centre de studiu și promovare a cursurilor prin corespondență, la Arad și Timișoara. A sosit mașina. Trebuie să le descărcăm repede!

Pentru cine sunt materialele?

Acestea colorate sunt cursurile de la **Institutul de Slujire Creștină**, unde avem înscrisi în fiecare an în jur de 300 de cursanți, care se adună pentru instruire în cele 6 centre de instruire ale Conferinței sau, mai nou, în centrele de district pastoral. Sunt cursurile pentru Școala de Sabat și cele pentru evanghelizare personală, foarte, foarte necesare, sper să le folosească tot mai mulți! Au venit și seminariile „Un nou început”. Sunt

ușor de prezentat și de însușit de către toți cei care participă la aceste întruniri publice și de familie. Oh, cu acestea trebuie să avem mare grijă. Sunt DVD-uri. Unu, doi, trei... șaptezeci în total.

Cine le folosește?

În primul rând, cei **25 de misionari acreditați**, precum și alți voluntari, membri ai bisericii, pastorii din Conferința noastră, da, și cei de la sediu, din comitetul Conferinței. Am mai primit, Doamne, și o donație de cărți pentru **biblioteca mobilă**. Avem cu ce lucra... și pentru cine! Am spus atâtea despre noi și lucrarea noastră, pe care Tu o cunoști foarte bine, dar am fost bucuroși să fac lucrul acesta. Totul se datorează Ție. Cât de mult dorim să Te cunoaștem mai bine, să Te urmăm, să Te iubim... Ai vrea să-mi mai spui încă o dată cine ești?

EU SUNT CEL CE SUNTI!

Îți mulțumesc!

Gabriel Dragoș,
director, Școala de Sabat/
Lucrarea Personală

Speranță

pentru mielușei

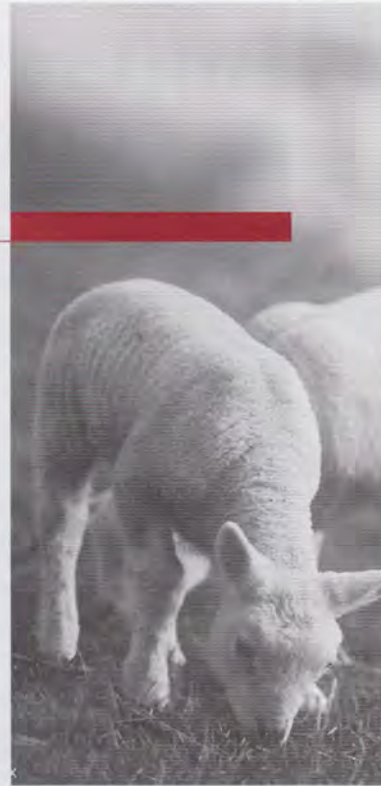
Cea mai mare acumulare de cunoștințe se realizează în primii cinci ani de viață. Minte copilului construiește activ sisteme de gândire, pe măsură ce încearcă să înțeleagă logica a ceea ce vede, aude și experimentează. Procesul de învățământ care angajează copilul în totalitate, din punct de vedere mintal, fizic, social și emoțional, este puternic susținut de exemplul învățăturilor lui Dumnezeu. Un astfel de proces de învățământ se desfășoară și în cadrul Grădiniței „Betania”, din Timișoara, grădiniță care face parte din Asociația „Familia Speranței”. Începând cu un număr de 4 copii și în scurt timp ajungând la 13, se urmăresc două direcții: încurajarea copiilor de a-și însuși cât mai multe cunoștințe și respectarea valorii fiecăruia. Dintre cei 13 copii, numai 4 provin din familii adventiste. Părinții care nu fac parte din Biserică au dorit crearea unei relații cu Dumnezeu a copiilor lor încă de la vârste timpurii. Pe lângă cunoștințele pe care trebuie să și le însușească, pentru a se putea integra în învățământul școlar, la Grădinița „Betania” copiii L-au cunoscut pe Isus prin momentele devoționale, care se desfășoară zilnic, prin lecțiile biblice învățate și prin obiceiurile bune promovate. Toate acestea au ca scop formarea caracterului și stabilirea unei linii de urmat în viață.

La sfârșitul anului de pregătire preșcolară, copiii au susținut un program în cele trei comunități din

Timișoara, în prezența părinților. Aceștia au fost impresionați de scenetă, de poezii, de cântece și de programul în limba engleză pe care l-au susținut copiii lor. Este important de menționat că unii părinți au intrat pentru prima dată într-o biserică adventistă. Ne-am bucurat de sprijinul comunităților din Timișoara, care au pregătit cadouri pentru copiii grădiniței. Acest fapt demonstrează că Biserica plasează copiii printre prioritățile ei și urmărește dezvoltarea lor spirituală.

Sperăm ca în noul an școlar să avem mai mulți părinți și copii care să aleagă să își înceapă pregătirea la Grădinița „Betania”. E nevoie de multă rugăciune pentru copii și pentru familiile lor. Dorim prezența și ajutorul lui Dumnezeu pentru ca noi, educatori și membri ai Bisericii, să transmitem toată gingășia Cerului față de copii. Fiecare zi în prezența copiilor să fie o experiență care să devină o poartă spre cer.

Simona Dragoș
psiholog - educator,
Conferința Banat

Impact 2003

TOPICA UNEI MINUNI

nesperatul. La început de toamnă, cel mai însemnat eveniment al tineretului Bisericii Adventiste din România anului 2003 s-a desfășurat în București. IMPACT 2003 a strâns un mănunchi de proiecte și le-a dăruit locuitorilor capitalei, dar mai întâi i-a îmbogățit pe tinerii bisericii. Adunate într-o listă, aceste proiecte poate că nici n-ar spune mare lucru, ar fi numai niște titluri, prin urmare, faptul cu adevărat remarcabil este ceea ce s-a întâmplat: ignorând sfârșitul vacanței, făcând abstracție de nenumărate tentații aruncate în joc de către *ispititor*, aproximativ 400 de tineri au hotărât să treacă dincolo de citate și slogane, pe tărâmul verbelor la diateza activă. Parcă din roua timidă de toamnă a răsărit o forță; curajul și entuziasmul au căpătat chip de faptă. Aici, o **tabără** pentru cei ce nu-și permit să viseze la așa ceva, dincolo, un **mic orașel cu surprize** și joacă și multe, multe lecții, pentru copii îmbăcșiți de animatele hidoase din repertoriul canalelor TV. Undeva, a fost vernisată **drama dependenței** de droguri și ne-rostul ei, altundeva, blazarea și televizorul au avut un concurent redutabil în provocarea lansată de **târgul de meșteșuguri** pentru copii. Spitale și cămine de

bătrâni au redescoperit speranța prin **posterele** cu mesaj luminos, aduse de grupele de voluntari de la Impact. Ciudățenia prea puțin știutei **profeții din cartea lui Daniel** a stat, pentru o vreme, în calea indiferenței și a prejudecăților de sub tălpile grăbite ale celor care de-abia îndrăznesc să-și cioplească prezentul.

Marionetele și **actorii** au strecurat întrebări dincolo de frunțile toropite de caniculă și au plantat răspunsuri. Totul a fost ca o lecție limpede despre a fi mai mult decât în viață. **Litri de sânge** au curs, dar nu din întâmplare, ci ca un dar prețios; litri de vopsea au fost pulverizați pe ziduri, acoperind mesaje obscene sau de groază.

Tineri fără căști în urechi? Adolescenți în altă parte decât în fața televizorului? Studenți adunând gunoaie prin parcuri sau elevi donatori de sânge? Imposibil.

Trăim parcă în „zodia plictiselii”. Oamenii nu mai sunt impresionați de nimic, iar tinerii, bombardati de tone de informații, au devenit blazați și apatici.

Totuși generația plictisită a demonstrat că trăiește. Timp de trei zile, nici guma nu s-a mai lipit de scaune, nici Biblia n-a mai fost doar o carte, nici cei din jur nu s-au mai numit *mulțimea*; s-a întâmplat

Daniel Chirileanu
director,
Departament Tineret,
Conferința Moldova

Chemări de genul: **Nu-ți distruge viața!** sau **Vino să construim o casă!** au fost mai mult decât cuvinte, au stat ca un ideal atins.

Presă a avut un serios examen de căzut; s-au întâmplat prea multe deodată și prea speciale pentru a-și asuma cînslea de a pronunța mai curajos numele unei biserici care a îndrăznit. Poate că astfel răsplata n-a fost știrbită pentru nici un tânăr implicat și va fi cu atât mai însemnată cu cât vine din partea bogatului nostru Părinte.

Poate fi o asemenea reușită motiv de mândrie? Ar fi îndreptățiți organizatorii să-și asume laude? Probabil că da. Numai că IMPACT 2003 n-a suferit deloc de așa ceva. Ca o ofrandă adusă Celui pentru veci de 30 de ani, totul s-a vrut un simplu gest de închinare și misiune. Cert este că valoarea întâmplării numite IMPACT 2003 stă în atitudine, atât a organizatorilor, cât și a participanților. Primii declară: „Am știut că tinerii pot fi minunați, dacă li se acordă încredere”; cei din urmă afirmă: „Am câștigat enorm venind aici”. Primii sunt copleșiți de entuziasmul, de dorința după fapte și de curajul participanților; cei din urmă au gustat încântați un vis al unor vizionari curajoși, care au meritul de a fi propus o minune.

Fiecare district și-a trimis cel puțin un delegat pentru presesiunea congresului. Serile din

perioada desfășurării proiectelor au fost adevărate momente de părtășie și consacrare; întâlnirea cu mesajul transmis de Dumnezeu prin reprezentanții Conferinței Generale, rezumatul activităților și strângerea mâinilor în rugăciune s-au constituit într-o adevărată școală de spiritualitate și misiune. Bucuria revederii unora dintre tineri, plăcerea înnodării unor noi prietenii, cântecele, poveștile depănate și întreaga atmosferă din timpul IMPACT-ului pot fi considerate o mărturie; dovada că, prin tinerii ei, Biserica Adventistă din România își poartă destinul special în orice condiții. Am trecut de cercul nostru strâmt și am înțeles că cei din jur așteaptă simțire și gesturi, nu cuvinte. Dacă vom ști să păstrăm această poartă deschisă, va fi așezat un drum în calea celor mulți. Noi suntem cei care au misiunea de a pași cu entuziasm și încredere, molipsindu-i pe ceilalți de bucurie, bun-simț,

altruism și sfințenie. Dacă totul ar fi numai vorbă, ar fi frustrant și plictisitor. IMPACT 2003 a demonstrat că partea principală a propoziției este verbul, pentru că, dacă se întâmplă ceva bun, nu e foarte greu să descoperim Subiectul. Dumnezeu preferă să fie subînțeles, dar prezent, decât explicit, dar inexistent. Se pare că a trecut vremea firmelor luminoase, reputația are mult mai multă valoare. Vom ști să ne construim o reputație bună? Avem bunăvoința de a construi, cărămidă cu cărămidă, reprezentarea reală a Dumnezeului nostru? Vom găsi înțelepciunea de a nu văruia întâi gardul și de a pregăti așteptarea inimii mai înainte?

Avem curajul să renunțăm la topica simplistă și să expunem atributul sau acțiunea? Vrem să răspundem tacit la întrebarea **de ce?**

Ceea ce s-a întâmplat între 02 și 07 septembrie, în București, ne îndreptățește să fim convinși că DA. Pe marginea atâtor prăpăstii deschise de societatea prezentului, mărșăluiește un popor de tineri. Sunt tinerii copii ai lui Dumnezeu. El seamănă vise în mintea liderilor lor, El oferă ocazii și tot El cioplește și succesul binecuvântat.

Indiferent dacă ați fost sau nu participant direct la IMPACT 2003, nu rămâne altceva de făcut decât să creștem răsăritul de acolo.

Răspunsul la ceea ce încă nu am fost întrebați este: **PENTRU CĂ NE PASĂ!**

Drapelul de pe front

Ceață. Fum. Tranșeele au amuțit. Câteva umbre adună de pe pământul rănit umbrele celor care au fost. Numai drapelul se zbate în vânt, de parcă n-ar ști că s-a terminat războiul.

Acasă bat clopotele. Măinile mamei primesc, în loc de o îmbrățișare, trei culori împăturite – simbolul nădejdiei și al abandonării de sine, unic reper în înfrâncarea luptei.

Dar eu vă spun că astăzi este senin. Și am onoarea să vă înmănez un drapel care vestește înviere, speranță și viață. Un drapel care i-a motivat pe tinerii adventiști din România să poarte războiul din 2-7 septembrie 2003, la București. Nu au căzut pe front decât indiferența, egoismul și neîncrederea. A fost o ocazie dorită și pregătită de multă vreme, iar rugăciunile care au precedat-o au fost ascultate.

În calitate de participant și observator, am simțit cât de important este mesajul spiritual pentru cel care se pregătește să ofere și, implicit, pentru cei care primesc. De aceea, vă rog, primiți următoarele cuvinte motivatoare, rostite în cadrul programului Impact 2003 și al Congresului Tinerilor Adventiști din România, și lăsați-vă inspirați de ele în războaiele pe care le mai aveți de purtat.

La prima întâlnire din seria celor desfășurate în cadrul programului Impact 2003, a fost prezent președintele Uniunii, fratele Adrian Bocăneanu, care și-a exprimat admirația și speranța față de proiectele urmărite de tineri. „V-ați adunat din toate părțile țării și de peste hotare, fiindcă aveți un vis: colegii voștri de generație să trăiască mai bine, să fie mai fericiți și să fie ocrotiți

de nenumăratele rele care se află în jurul lor sau chiar în ei înșiși. Sunt foarte încurajat de faptul că nu socotiți că răul este atât de mare, încât să nu merite să lupti împotriva lui. Sunt și mai încântat să văd cum, treptat, treptat – și voi sunteți motorul acestei schimbări –, mentalitatea de supraviețuire se transformă într-o mentalitate de acțiune, de servire...

Toată misiunea Domnului Hristos este caracterizată prin două verbe: (tot ce a început Isus) *să facă și să învețe* (Fapte 1,1.2). Și, dacă ordinea cuvintelor are vreo importanță, ce pun pe primul plan pentru Domnul Hristos? Ceea ce fac. Biserica noastră a fost la început așa, după aceea nu prea a mai fost așa. Din ce în ce mai mult am socotit că este de datoria noastră să-i învățăm pe oameni. După un timp, ni s-a părut că suntem atât de deștepți, încât n-am mai stat nici măcar să-i ascultăm. Noi știam dinainte întrebările și, mai ales, știam răspunsurile. Chiar atunci când erau alte întrebări decât cele pe care le bănuiam, noi dădeam răspunsurile de dinainte. Am început să fim foarte tari în a-i învăța pe oameni și, un timp, a mers. Din (ne)fericire, timpul acela a trecut. Astăzi, dacă vrei să-i înveți ceva pe oameni, trebuie mai întâi să faci ceva pentru ei. Am citit undeva că 'învățătorii mei sunt cei care mă respectă' – doar acelora le dau dreptul să mă învețe, celor care mă respectă. Ca să simt că cineva mă respectă, trebuie să mă asculte. Ca să știu că cineva m-a ascultat, trebuie să facă ceva pentru mine. Pentru aceste câteva zile, aveți privilegiul să fiți continuatorii misiunii pe care, prin Duhul Sfânt, Domnul Hristos a îndeplinit-o pe pământ: să facă și să învețe.

Oana Pascu
redactor,
Casa de Editură
„Viață și Sănătate”

Luca spune că ceea ce Isus a făcut și a învățat a fost doar începutul. Iar Ellen White, un autor atât de legat de gândirea și trăirea adventistă, spune că încheierea lucrării nu va fi cu mai puțină slavă decât a fost începutul. Ce ne așteaptă! Câtor lucruri strălucite le vom fi părtași și autori! Sunt cu adevărat încântat. Simt energii care așteaptă de mult timp să fie descătuse. Simt creativitate care este gata să se declanșeze. Simt o integritate a caracterului care vă va face ca, și atunci când nu veți mai fi pe scenă, când nu veți mai fi sub lumina reflectoarelor, să faceți și să învățați la fel ca atunci când ați fost în centrul atenției. Am încredere în voi!”

Atunci când ai emoții, când nu știi cum va fi sau dacă ești cel mai potrivit pentru o anume lucrare, este încurajator să afli că nu ești singur și că, de fapt, tineri din întreaga lume sunt la fel de activi în a lua poziție și a transmite mesajul Evangheliei. Biserica Adventistă de pe planeta noastră numără în jur de 10 milioane de tineri și copii – o adevărată sursă de energie. Sâmbătă, 6 septembrie, în cadrul congresului desfășurat la Sala Polivalentă din capitală, Alfredo Garcia Marenko, director-asistent în cadrul Departamentului pentru Tineret de la Conferința Generală, a vorbit despre lucrarea pe care au făcut-o tinerii adventiști din America în numele bisericii noastre. Transmisia prin satelit a acoperit 34 de țări din America. În diferitele proiecte desfășurate sub deviza „Trăiește fără frică”, au fost implicate cele 13 uniuni din această mare diviziune. În același timp, au lucrat 15.000 de predicatori în bisericile care nu primeau semnalul prin satelit.

Baraka Muganda, directorul de tineret de la Conferința Generală, le-a oferit tinerilor un mesaj puternic, motivator și delegativ. Este interesantă succesiunea în care dumnealui și-a desfășurat ideile. Marți seară, Baraka Muganda a ales textul din Matei 28,18-20,

un text foarte potrivit pentru toți cei care și-au dorit vreodată să aibă o funcție influentă, cu responsabilitate (și cine nu a simțit măcar o dată această dorință?). Astăzi, Isus ne dă putere să schimbăm viața oamenilor, putere să le spunem că Dumnezeu îi iubește, putere pentru a renunța la alcool și droguri, putere... Nimeni nu poate să ne oprească. Am primit *toată* puterea să mergem la *toate* neamurile și să-i învățăm pe oameni să păzească *tot* ce ne-a poruncit El. La deschiderea Sabatului, când oboseala își spunea cuvântul, Baraka Muganda a ales drept punct de plecare textul din Luca 8,23-25. Mesajul a fost: „Multă rugăciune – mai multă putere; puțină rugăciune – mai puțină putere; nici o rugăciune – nici o putere”. Așadar, să „Îl trezim” pe Isus prin rugăciune și El va aduce la tăcere toate problemele noastre.

Impresii... impresii...

1. Dl Alfredo Garcia Marenko a avut plăcerea să acorde un interviu pentru *Curierul Adventist*.

C. A. – *Care sunt primele dumneavoastră impresii legate de Impact 2003?*

A. G. Marenko – Aceasta este întâia mea vizită în România. Sunt încântat să-i văd pe acești tineri prețioși implicându-se în atâtea proiecte de slujire a societății și atrăgând atenția oamenilor asupra Mântuitorului și asupra frumuseții vieții lângă Isus Hristos. Am fost impresionat de lucrarea pe care o fac tinerii pe stradă și în parcuri, acolo unde oamenii au nevoie de ajutor. Au făcut un gest minunat prin faptul că au donat sânge. Sunt bucuroși

că mă aflu azi printre ei.

C. A. – *Cum se încadrează Impact 2003 în lucrarea pe care o fac tinerii din întreaga lume?*

A. G. Marenko – În toată lumea se face simțită filozofia congreselor de tineret. Să nu mai stăm în clădiri și biserici, hrănindu-ne pe noi înșine, ci să-i ajutăm pe cei din afara bisericii. Aceasta este o filozofie a Mântuitorului. Așa a lucrat Isus. S-a amestecat printre oameni, a descoperit care sunt nevoile lor, S-a îngrijit de ei și le-a cerut să Îl urmeze.

C. A. – *Care sunt gândurile dumneavoastră de viitor, legate de activitatea tinerilor din România?*

A. G. Marenko – Știu că aceasta este cea mai mare Uniune de Conferințe din Europa. În primul rând vă felicit pe voi, tinerii, și pe conducătorii bisericii pentru zelul și sânguința voastră, pentru dispoziția și curajul cu care răspândiți Evanghelia. Acum tinerii s-au implicat în 20 de proiecte diferite – aș dori să văd că preluați și diversificați aceste proiecte în întreaga țară, invitându-i pe oameni în biserici și adunări pentru a le vorbi despre Isus și a doua Sa venire. Vă încurajez să continuați în felul acesta și să revizuiți proiectele, astfel încât să câștigați atenția oamenilor și să-i aduceți la Isus, în lumina Sa minunată! Dumnezeu să vă binecuvânteze!

2. Întrucât la Impact 2003 a participat o delegație din partea celor peste două mii de tineri

advențiști din Republica Moldova, directorul Departamentului Exploratorii a fost bucuros să ne pună la curent cu proiectul care a avut loc în aprilie, la Chișinău. „Congresul Tinerilor Misionari din Moldova a durat patru zile și a găzduit 120 de delegați. În cadrul programului s-au ținut următoarele seminarii: «TinSerV», «Grupele mici și implicarea tinerilor în astfel de grupe», «Liderul și calitățile sale». Au fost organizate și câteva proiecte practice: unul de salubritate, în colaborare cu primăria, și două acțiuni de binefacere – pentru bolnavii dintr-un cămin de bătrâni și pentru copiii instituționalizați. Congresul a culminat cu un Proiect Antifumat.”

Colaborarea dintre departamentele de tineret din Republica Moldova și România este apropiată de câțiva ani prin taberele Explo de instruire și specializări. Congresul Tinerilor Advențiști din

România a constituit un bun prilej pentru schimbul de idei și, de ce nu, un punct de plecare pentru viitoare proiecte comune.

3. Revenind la hotarele României, îi amintim pe trei dintre invitații de onoare ai campaniei Impact 2003: dl Vasile Cimpoiu (secretar de stat în cadrul Ministerului Sănătății), d-na Adela Bugner (din partea Institutului de Hematologie și Transfuzii de Sânge din București, psiholog și președinte al unei fundații de donație benevolă) și dl Laurențiu Tănase (secretar de stat pentru culte, în cadrul Ministerului Culturii și Cultelor). Domniile lor și-au exprimat aprecierea sinceră pentru inițiativa tinerilor advențiști, prin care societatea civilă începe să renască.

4. Din lipsă de spațiu, nu vom putea reda cuvintele zecilor de persoane de pe stradă care au fost martore la proiectele susținute

de tinerii advențiști. Este încurajatoare reacția lor pozitivă. Oamenii au fost receptivi, plăcut surprinși, doritori să vorbească și să afle mai mult. Foarte interesant este faptul că

toți cei intervievați, cu excepția unuia singur, consideră că societatea noastră are nevoie de religie, că este de dorit ca tinerii să creadă în Dumnezeu și să se implice în astfel de proiecte, urmărind reabilitarea semenilor lor învinși în lupta cu viciul. 80% dintre ei au răspuns că vor onora pe viitor o invitație la întâlnirile organizate de asemenea tineri.

5. Momentul culminant al campaniei Impact 2003 a fost, fără îndoială, dezvelirea monumentului dedicat victimelor fumatului. Generalul Pavel Abraham, președintele Agenției Naționale Antidrog, a ținut să mulțumească Asociației „Exploratorii pentru Viitor” pentru modul exemplar în care a coordonat acțiunile din București. „Ne-am propus ca, împreună cu ei, să dezvoltăm acțiunile la nivel național. Ceea ce facem azi, dezvelirea acestui monument, confirmă prima victorie.” Tot în discursul de inaugurare, dl Victor Opanschi, consilierul președintelui României, a declarat: „Este nevoie să identificăm și să oferim soluții concrete și imediate, în aplicarea cărora să se implice atât instituțiile statului, începând cu administrația prezentă și guvernul, cât și biserica și societatea civilă, prin organizațiile neguvernamentale. Ceea ce se cere astăzi de la toți factorii avizați este construirea unui sistem imunitar pentru structura morală a societății noastre. Orice efort îndreptat în direcția limitării, dacă nu a eradicării acestui flagel modern, reprezintă o datorie civică și etică pentru fiecare cetățean. Este un gest de noblete morală ajutorarea semenilor noștri prinși în mrejele acestui viciu ucigător... Dezvelirea unui monument dedicat victimelor fumatului, celor care au pierdut în războiul cu tutunul, reprezintă un moment de mare tristețe. Amplasarea monumentului pe alea centrală a Parcului Tineretului este, desigur, simbolică.”

Interviu cu pastorul

Baraka Muganda

Interviu cu pastorul Baraka Muganda, directorul Departamentului Tineret de la Conferința Generală

Curierul Adventist: Pastore Muganda, cum v-ați simțit în România în aceste zile?

Baraka Muganda: Am rămas cu o impresie foarte bună. Am descoperit că tinerii din România sunt prietenoși, calzi, Îl iubesc pe Dumnezeu și sunt foarte consacrați față de biserică. Vor să aibă un impact asupra bisericii din care fac parte. Sunt minunați! Chiar și oamenii obișnuiți de pe stradă am văzut că sunt foarte prietenoși, ca aceia din Africa, unde se opresc și intră în vorbă cu tine fără să te cunoască. Da, m-am simțit bine în România!

Ce părere aveți despre activitățile din cadrul acestui congres?

Acest congres primește din partea mea nota 10 cu felicitări. Mă umplu de bucurie când văd tinerii intrând în contact cu cei din jurul lor, stabilind o legătură cu societatea în care trăiesc. De ce notez acest congres cu nota 10 cu felicitări? Acest gen de activități este exact ceea ce eu promovez în biserică

mondială: aduceți-i pe tineri la Hristos; faceți-i să se îndrăgostească de Isus, apoi trimiteți-i să stabilească legături cu cei din jur. Muzica, proiectele la care am asistat în cadrul acestui congres au fost extraordinare, incredibile, remarcabile.

Care ar fi sfatul dumneavoastră pentru tinerii care simt că sunt respinși de cei mai în vârstă din bisericile locale?

Ei bine, cred că m-ați auzit când am făcut un apel, referindu-mă la educarea celor două generații – cei mai în vârstă și cei mai tineri – care au nevoie să se asculte unii pe alții și să se înțeleagă unii pe alții. În această privință, Biblia este foarte explicită. Profetul Ioel spune că „fiii și fiicele... vor prooroci, bătrânii... vor visa visuri și tinerii... vor avea vedenii” (Ioel 2,28). Eu văd în acest text o metodă foarte practică de a lucra cu tinerii. Cei mai în vârstă trebuie să-i respecte pe cei tineri, să le dea sarcini și să înceteze să mai spună: „Tinerii sunt conducătorii de mâine”. Nu. Tinerii sunt conducătorii de astăzi. Departamentul de tineret comite un păcat, dacă le spune tinerilor că ei sunt conducătorii de mâine. Da.

Delia Buciuman

redactor,
Casa de Editură
„Viață și Sănătate”

Este un păcat. Biserica Adventistă este o biserică tânără. Așa cum am mai spus, 70-75% din totalul membrilor bisericii mondiale sunt tineri sub 30 de ani. Sub nici o formă nu trebuie să-i ignorăm pe tineri.

Tinerilor, acum să vă spun și vouă ceva. Nu vă supărați pe cei mai în vârstă. Așezați-vă lângă ei, vorbiți cu ei și încercați să-i înțelegeți. Da, știu, în unele părți ale lumii, cei în vârstă sunt foarte conservatori. Țin cu dinții de pozițiile de conducere, ajungând uneori să spună că, dacă le vom da responsabilități, tinerii vor încurca lucrurile, pentru că nu au experiență. Dar eu vreau să spun un NU hotărât acestei idei. Puneți-i pe tineri la treabă! Va fi extraordinar, deoarece Ellen White a spus că noi avem o armată de tineri bine pregătită și este datoria celor mai în vârstă să-i instruiască să preia lucrarea din mâinile noastre, care în curând ne vom retrage sau vom dispărea din istoria acestei lumi. Biserica a fost întemeiată de tineri. Așadar, misiunea bisericii va fi adusă la îndeplinire de către tineri.

Iată ce multe am avut de spus ca răspuns la această întrebare, pentru că aceasta este problema care mă frământă, e povara sufletului meu. Călătorind mult în jurul lumii, descopăr că, acolo unde tinerii au preluat comanda, biserica se află într-o dezvoltare și o creștere rapidă, de exemplu America de Sud, America Centrală, Africa.

Care este rolul tinerilor în împlinirea misiunii pe care o are biserica?

Rolul tinerilor este acela de a se implica în misiunea bisericii. Dar cred că există locuri în care ne confruntăm cu o problemă: departamentul de tineret nu îi pregătește pe tineri să ia parte la misiunea bisericii, ci doar îi întreține. Dar vreau să le spun: încetați doar să-i întrețineți! Implicați-i pe tineri în lucrare! De aceea am conceput un plan care are două aspecte: știu că există tineri care sunt prea timizi și nu pot să predice. Așadar, lăsați-i să se implice în proiecte de genul celor care s-au desfășurat săptămâna aceasta, în cadrul congresului. Lăsați-i să doneze sânge, să facă curățenie pe străzi, să cânte pe stradă, să taie copaci, să planteze copaci, să ridice case, așa cum vom face în Bangkok anul acesta, când vom strânge 2.000 de tineri. Din cea de-a doua categorie fac parte tinerii care vor fi învățați să conducă studii biblice, să predice și să facă alte lucruri de genul acesta. O dată implicați în misiunea bisericii, tinerii devin conducători, pentru că, atunci când sunt preocupați de misiune și de proiecte, ei se vor forma ca lideri.

Tinerii joacă un rol important în biserică, acela de a încheia lucrarea pentru Isus care trebuie să vină!

Care ar fi mesajul pe care ați vrea să-l transmiteți tinerilor adventiști din România?

Tineri din România, trebuie să aveți niște principii pentru care să fiți gata să muriți! Studiați Biblia, rugați-vă! Faceți din Biblie standardul și manualul vostru! Lăsați-vă îndrumați de Scriptură! Nu vă uitați la ceilalți, pentru că veți fi năpădiți de influențe străine, dacă nu vă veți baza mereu pe Biblie.

În al doilea rând, tineri din România, implicați-vă în misiunea bisericii! Fiți cei mai buni din societatea în care trăiți, sprijiniți proiectele guvernului vostru. Tineri adventiști, voi dețineți soluții la problemele cauzate de consumul de alcool, de sexul premarital sau de lipsa unui loc de muncă. Da, voi aveți răspunsuri pentru toate problemele. Ajutați-vă țara, ajutați-vă biserica, apoi vom porni împreună spre Împărăția cerului!

SECRETELE ISPRĂVNICIEI

Ionuc Pop

director, Departament Isprăvnicie
Crestină, Conferința Banat

Cu mult timp în urmă, citind un almanah, am găsit multe cuvinte înțelepte sub formă de proverbe și epigrame. Privind deținerea unui secret, îmi aduc aminte de următorul catren:

Poți tu ține un secret?
Cineva a întrebat.
Dânsa a răspuns discret,
Nu știu, n-am mai încercat.

Deși deținerea unor secrete înseamnă putere și siguranță, totuși se pare că trăim în vremea descoperirii multor informații și lucruri pe care pământul și omul le-au ținut ascunse decenii, secole și chiar milenii. Dincolo de gândirea umană, de a păstra un secret, Dumnezeu este gata oricând să ne reveleze multe taine ale Împărăției Sale, dacă cercetăm cu băgare de seamă lucrurile făcute de El, găsite în natură, în Sfânta Scriptură și chiar în Spiritul Profeției. Un pasaj biblic care descoperă un adevăr prezent, de o mare valoare spirituală pentru așteptătorii Domnului Isus Hristos, îl găsim în 2 Cor. 8,1-5: „Fraților, voim să vă aducem la cunoștință harul, pe care l-a dat Dumnezeu în Bisericele Macedoniei. În mijlocul multelor necazuri prin care au trecut, bucuria lor peste măsură de mare și sărăcia lor lucie au dat naștere la un belșug de dărnicie din partea lor. Vă mărturisesc că au dat de bunăvoie, după puterea lor, și chiar peste puterile lor. Și ne-au rugat cu mari stăruințe pentru harul și părtășia la această strângere de ajutoare pentru sfinți. Și au făcut aceasta nu numai cum nădăjduisem, dar s-au dat mai întâi pe ei înșiși Domnului, și apoi nouă, prin voia lui Dumnezeu.”

Surse ale dăruirii

Pasajul citat scoate în evidență două surse ale dăruirii: una enunțată direct, iar cealaltă, indirect. Destinatarii darurilor sunt Bisericele Macedoniei. Dumnezeu, ca prim Dătător, oferă creștinilor macedoneni

har, bucurie, putere de dăruire. Dar, dintr-o altă parte, vin asupra lor multe necazuri și o sărăcie lucie. În urmă, frații din Macedonia răspund exemplului dat de Dumnezeu, aducând darurile lor pentru alții. Un lucru de mare importanță și demn de observat este că „s-au dat mai întâi pe ei înșiși Domnului”. Această atitudine determină faptul că s-au dăruit semenilor lor, sprijinindu-i atât din punct de vedere material, cât și spiritual. Cât de frumos se îmbină relația celui credincios cu cele două table ale Legii, confirmând în mod practic credința care lucrează din iubire. Doar așa viața merită să fie trăită, pentru că ceea ce facem arată ceea ce suntem și pentru care împărăție ne pregătim. Noi nu trebuie să-L iubim pe Dumnezeu pentru ceea ce primim de la El, ci pentru ceea ce este El. Nu-i iubim pe semenii noștri pentru avantajele obținute de la ei, ci pentru că sunt răscumpărați cu sângele prețios al Domnului Hristos. Oricine poate dăruir fără să iubească, dar, dacă iubești cu adevărat, nu poți să nu dăruiești. Mântuitorul a zis: „Dați și vi se va da”; deci nu primim mai mult decât în măsura în care noi înșine dăm și ne dăruim. Astfel ne acumulăm venituri în tezaurul cerului.

Comori rentabile și nerentabile

Acum, când ultimii ani de har se scurg în veșnicie și marea zi a Domnului este chiar la uși, este timpul să dăm ascultare învățăturilor din Cuvântul lui Dumnezeu care zice: „Strângeți-vă comori în cer... Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră” (Mat. 6,20-21). Trebuie să facem diferență între a câștiga, a face profit pentru întreținerea vieții zilnice și a strânge comori. Comoara este un lucru prețuit pentru el însuși, nu pentru ceea ce poate aduce, iar Biblia vorbește împotriva deținerii lucrurilor doar de dragul de a le

avea. În cazul în care comoara constă în aur, pământ, depozite bancare, acolo se va afla și inima. Acest sentiment al proprietății, care tinde să se dezvolte tot mai mult în societate, reprezintă o capcană pentru adevărata viață spirituală. Atunci, tot ce avem nu se mai consideră un dar din partea cerului, oferit în administrarea noastră, ci ne referim la acestea ca fiind casa mea, pământul meu, mașina mea, banii mei, cărțile mele, lucrurile mele și imaginați-vă ce se întâmplă când se atinge cineva de ele! Să nu uităm că există doar două locuri în univers unde putem să ne punem comorile – în camera lui Dumnezeu sau în camera lui Satana; și tot ceea ce nu este devotat slujirii lui Dumnezeu este considerat de partea lui Satana și merge la întărirea cauzei lui.

Scripturile nu condamnă pe bogat că este bogat, nici nu declară achiziționarea de bogății a fi un păcat și nici nu putem face inima mai curată sau mai sfântă prin golirea casei de ceea ce slujește confortului și gustului. Biblia învață că bogățiile sunt periculoase numai atunci când sunt puse în competiție cu comorile nemuritoare. Aceia care dau greutatea veșnică de slavă pe puțina strălucire pământească, locuințele veșnice pe o casă care poate fi a lor doar câțiva ani, fac o alegere neînțeleaptă. Acesta a fost schimbul făcut de Esau, atunci când și-a vândut dreptul de întâi născut pentru un blid de linte; de Balaam, atunci când a renunțat la favoarea lui Dumnezeu pentru răsplata regelui din Madian; de Iuda, atunci când l-a trădat pe Domnul slavei pentru treizeci de arginți. În felul acesta, nu se poate găsi o bucurie veșnică decât rămânând credincioși relației cu Dumnezeu, altfel rezultatul va fi o lipsă de profit la toate nivelurile.

A risipi sau a stoca

În zilele noastre, este foarte pregnantă ideea de asigurare și economie, iar prin îngrămădirea diverselor lucruri de care depinde existența noastră, se asigură un plus de siguranță pentru ziua de mâine. În comparație cu această gândire seculară, din întreaga Biblie transpare îndemnul la risipă. „Aruncă-ți pâinea pe ape, și după multă vreme o vei găsi iarăși!” (Ecl. 11,1). În Marcu 14,3-9, Domnul Isus laudă actul de risipă al Mariei din Betania, afirmând că, oriunde se va vesti Evanghelia Lui, „se va spune ce a făcut femeia aceasta spre pomenirea ei”.

„Dumnezeu l-a făcut pe om ispravnicul Său, încredințându-i mijloace nu pentru a fi strânse, ci pentru a fi folosite în ajutorarea altora. Astfel, El îl face pe om mijlocul prin care să-Și distribuie binecuvântările pe pământ.” (*Sfaturi despre isprăvnice*, p. 8). „Ce valoare are bogăția nespus de mare, dacă este îngrămădită în conace scumpe sau în conturi bancare? Cât cântăresc acestea în comparație cu mântuirea sufletelor pentru care a murit Hristos, Fiul Dumnezeului infinit?” (*Idem*, p. 28). Vreți să vă asigurați averea? Puneți-o în mâinile Aceluia care poartă urmele cuielor de la răstignire. Ați dori să vă bucurați de averea voastră? Atunci folosiți-o pentru a binecuvânta pe suferinzi. Vreți să vă măriți averea? „Cinstește pe Domnul cu averile tale și cu cele dintâi roade din tot venitul tău: căci atunci grânarele îți vor fi pline de belșug, și teascurile tale vor geme de must” (Prov. 3,9-10). Iată o istorisire palpitantă, care poate schimba cursul unei vieți egoiste într-una plină de rodnicie.

În urmă cu câteva zeci de ani, trăia undeva, pe teritoriul Americii, o familie săracă, modestă și credincioasă; tatăl, mama și un copilăș în vârstă de vreo șapte sau opt anișori care și-a pus o țință mare în viață: să devină medic. Pentru atingerea acestui ideal, tatăl

lui a muncit din greu ca să-i poată plăti cursurile școlare. Din cauza greutăților cu care s-au luptat zi de zi, tatăl s-a îmbolnăvit și în scurt timp a murit. Speranțele copilului care se vedea peste ani medic au început să pălească. Dar mama l-a chemat și i-a spus: „Copilul meu, de azi înainte voi munci și în locul tatălui tău, ca tu să nu-ți întrerupi școala și să poți ajunge medic.” Eforturile peste măsură depuse de mama lui i-au asigurat participarea la școală pentru încă trei ani, dar, într-o zi, o paralizie a imobilizat-o la pat. De data aceasta, copilul s-a apropiat de mama lui și i-a spus: Mamă, de azi înainte voi întrerupe școala, voi căuta ceva de lucru și voi munci eu în locul tău, ca să avem cu ce ne întreține. Astfel, băiețașul a plecat în oraș să-și caute o slujbă. Într-o vitrină a văzut scris: „Angajez lustragiu”, o ofertă de lucru din partea unui manufacturier. A intrat, a discutat oferta și a fost angajat. Când se părea că lucrurile merg tot mai bine, din punct de vedere al existenței, starea de sănătate a mamei s-a agravat și a venit ziua când decesul a fost inevitabil. În aceste condiții, copilul avea să înfrunte toate vitregiile vieții de unul singur, iar visele lui de a ajunge un mare medic s-au ruinat. Ceea ce îi dădea speranță și bucurie vieții sale era slujba lui umilă de a lustrui pantofii trecătorilor de pe stradă. Datorită amabilității și spiritului său foarte comunicativ, mulți se opreau pentru a li se lustrui pantofii doar de dragul copilului. Într-o bună zi, în fața lui s-a oprit un bărbat de statură înaltă, sobru, elegant, care privea cu uimire la bucuria expresivă de pe fața băiatului, întrebându-l:

– Auzi, tu nu ți-ai pus nici o țință în viață, decât să stai aici și să lustruiești pantofi?

– O, domnule, eu am vrut să devin medic, dar n-am mai putut să-mi continui școala, pentru că părinții mei au murit și am rămas singur; n-are cine să mă mai ajute.

După câteva momente de gândire, bărbatul i-a spus băiatului:

– N-ai vrea să vii cu mine și să-ți găsești un rost în viață?

– Ba da! Dacă mă lasă patronul meu.

– Îmi dai voie să vorbesc cu el?

– Cum să nu!

În urma discuției, băiatul a fost lăsat să plece cu noul său stăpân. Ajunși acasă, omul i-a povestit băiatului experiența vieții sale.

– Cândva, am avut și eu o familie, așa cum ai avut și tu. O soție și un băiat așa ca tine, pe care i-am pierdut într-un accident, deodată. Pentru că avem aceeași experiență, m-am hotărât ca, de azi înainte, să devii fiul meu: vei merge la școală, îți voi plăti toate cursurile până vei ajunge medic.

Băiatul a fost silitor, cuminte, ascultător, a învățat foarte bine la școală, ca nu cumva să-l facă de rușine pe tatăl său, și după ani de zile și-a atins în sfârșit ținta de a fi medic. S-a căsătorit, a fost binecuvântat cu un copilăș, văzându-și speranțele împlinite. De ziua de naștere a tatălui său adoptiv, și-a luat soția și copilul, s-au urcat în limuzina lor albă și în câteva ore au ajuns în fața casei lui. Aici i-a întâmpinat un bătrân cu părul alb, care se bucura de vizita pe care i-o făcea fiul său, împreună cu familia, într-o zi însemnată din viața sa. Tânărul medic i s-a adresat cu următoarele cuvinte:

– Tată, a sosit ziua să-ți răsplătesc tot ce ai făcut pentru mine. Faptul că am ajuns medic, că am o familie, toate acestea ți se datorează. Iată aici cecul care reprezintă tot ce ai cheltuit cu mine din ziua în care mi-am reluat cursurile până am luat primul salariu.

– Fiule, eu nu pot să iau banii aceștia.

– De ce?

– Pentru că nu sunt banii mei, sunt banii lui Dumnezeu. Dar, dacă vrei să mă răsplătești, atunci du-te și fă și tu pentru altcineva ceea ce am făcut eu pentru tine.

Aici este esența trăirii unui adevărat ispravnic al bunurilor lui Dumnezeu, care nu caută să obțină și iar să obțină, ci să investească și

iar să investească. Satana a inventat multe căi prin care să risipim banii, pe care Dumnezeu ni-i dă, în folosul lui. Jocurile de noroc, pariurile, reprezentările teatrale, diferite jocuri sportive au fost inventate de el și i-a condus pe oameni să cheltuiască sume imense pentru urmărirea acestor plăceri interzise. Rezultatul – puterea dată de Dumnezeu, care a fost cumpărată prin sângele Fiului Său, este degradată și coruptă. Puterile fizice, morale și mintale, care ne sunt date de Dumnezeu și care îi aparțin lui Hristos prin răscumpărare – „pentru că noi nu mai suntem ai noștri” –, sunt folosite, de multe ori, cu zel în slujba lui Satana și pentru întoarcerea oamenilor de la neprihănire la păcat. Mulți nu par să înțeleagă faptul că banii pe care îi cheltuiesc în mod inutil pe distracții, care supără sufletul și pun bazele corupției morale, sunt banii care îi aparțin Domnului.

Să ne mărim atenția, luând bine seama la câteva sfaturi foarte prețioase ale lui Dumnezeu.

„Frații noștri ar trebui să simtă că asupra lor este o responsabilitate, aceea de a asigura Domnului ceea ce este al Lui. Mulți manifestă o delicatețe inutilă în această problemă. Ei simt că pășesc pe un teren interzis atunci când deschid subiectul averii celor în vârstă sau bolnavilor, pentru a afla cui doresc aceștia să o lase. Dar această datorie este la fel de sacră ca datoria de a propovădui Cuvântul pentru a mântui suflete... Unii își scuză lăcomia, spunând că au făcut aranjamente să fie caritabili la moarte. Au luat în considerare cauza lui Dumnezeu în testamentele lor... Îi înapoiază doar o mică parte din ceea ce le-a împrumutat, în timp ce o mare parte este lăsată rudelor care nu au nici un pic de interes cu privire la adevăr. Aceasta este cea mai rea modalitate de înșelăciune. Ei Îl jefuiesc pe Dumnezeu de ceea ce Îi datorează în mod normal nu numai de-a lungul vieții, ci și în moarte... Slujitorii lui Dumnezeu nu ar trebui să îngăduie ca suma dată Lui să fie mai mică atunci când este

comparată cu ceea ce și-au însușit pentru propria folosință... Ideea că mânăuți proprietatea Domnului să fie mereu prezentă. Voia lui Dumnezeu în această privință este lege... El nu propune susținerea lucrării Lui prin minuni. El are câțiva ispravnici credincioși, care economisesc și-și folosesc mijloacele pentru înaintarea cauzei Lui. Tăgăduirea de sine și mărînimia ar trebui să fie regulă, și nu excepție.” (*Sfaturi despre isprăvnicie*, p. 258-263)

Credință sau succes

„Încolo, ce se cere de la ispravnici, este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui” (1 Cor. 4,2). Ni se cere să fim găsiți credincioși, și nu plini de succes. Dezacordul intervine atunci când ne așteptăm la o răsplată: „Dacă sunt bun, voi fi binecuvântat.” Logica matematicii nu are valoare în domeniul spiritual. Dacă un om a avut un început bun, integritate și toate avantajele unei bune educații, avem tendința să spunem că va reuși cu siguranță. Samson a avut un început înșorit și totuși a sfârșit în urma unei prăbușiri violente. Există în viață lucruri ireparabile, iar explicația nu trebuie căutată pe linie rațională, ci pe linia relației cu Dumnezeu.

Mântuitorul nu ne-a oferit talanți, mai mulți sau mai puțini, pentru a ne asigura un succes vremelnice în urma folosirii lor, ci pentru a-i administra cu credincioșie și a-i aduce înapoi cu dobândă. El ne-a dat un intelect creator, o inimă care să fie tronul Său, afectivitate care să se reverse în binecuvântări față de alții, o conștiință care să convingă cu privire la păcat, îndemănare, putere, proprietate, vorbire, influență, poziție socială, emoții, simpatie etc. pentru a le folosi în cauza Stăpânului, în vederea mântuirii sufletelor pentru care a murit Hristos. Fiecare dintre noi are o lucrare specială de făcut pentru înaintarea Împărăției lui Dumnezeu. Nimeni nu este scuzat. Domnul ne cere tuturor: „Puneți-i în negoț până Mă voi întoarce.”

Toate aceste capacități ne sunt încredințate pentru a ne testa cinstea, și nu succesul.

Nimic nu poate distruge integritatea unui om așa cum o face egoismul, cel mai puternic și cel mai răspândit dintre impulsurile umane, care distruge asemănarea cu Domnul Hristos și care aduce discordie chiar în biserică, umplând-o cu ambiții nesfinte. El, care Și-a dat viața ca jertfă pentru noi, ne cere să ne jertfim și noi pentru alții. În felul acesta putem arunca egoismul pe care Satana încearcă în mod constant să-l introducă în inimile noastre.

Să ascultăm din nou Cuvântul lui Dumnezeu. „Dacă a fost vreodată o vreme în care ar trebui făcute sacrificii, acum a sosit. Frații și surorile mele, practicați economisirea în căminele voastre. Renunțați la plăcerile voastre egoiste. Nu cheltuiți banii, vă implor, pentru înfrumusețarea caselor voastre. Nu folosiți banii Domnului ca să mulțumiți fanteziile copiilor voștri. Dacă aveți obiceiuri extravagante, eliminați-le imediat din viața voastră. Dacă nu veți face așa, veți fi faliți pentru veșnicie.” (R&H, 24 decembrie 1903).

Ce facem cu bunurile Domnului nostru? Ce facem cu puterile fizice și mintale pe care ni le-a dat? Dacă Domnul ne-ar neglija așa cum, poate, de multe ori, Îl neglijăm noi, ce s-ar întâmpla oare? Va veni o zi, și este foarte aproape, când Stăpânul a tot ce există ne va spune: „Dă socoteală de isprăvnicia ta”. Ce vom răspunde? În final, orice motivație care poate argumenta logic că am făcut sau n-am făcut asta și asta va fi lipsită de suport, pentru că Domnul va zice: Dragii Mei copii! Ca voi să-Mi puteți sluji, Eu v-am dat harul Meu, iubirea Mea, Evanghelia Mea, Duhul Meu, puterea Mea. De ce atunci...? Suntem gata ca orice investiție, afacere, atitudine, comportament, mod de gândire și orice alt lucru să suporte inspecția divină?

EVANGHELIZARE prin ÎNCHINARE

Când ne aflăm în biserică, într-o zi de închinare, meditănd la pacea și binecuvântarea aflate prin Evanghelie, putem exclama pe drept: Cât de bine este de când L-am găsit pe Isus! Adevărul este că Cel care ne-a găsit pe noi și ne-a împărțit dragostea Sa incalculabilă este Dumnezeu. Parabola oii pierdute (Luca 15,4-7) ilustrează fidel această realitate: Dumnezeu caută oameni pe care să-i mântuiască.

Însă Dumnezeu mai caută ceva: închinători adevărați. Urmărind discuția Domnului Hristos cu femeia la fântână, observăm cum se ajunge inevitabil la subiectul închinării:

„Părinții noștri s-au închinat pe muntele acesta; și voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii.” Femeie’, i-a zis Isus’, crede-Mă că vine ceasul când nu vă veți închina Tatălui, nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim. Voi vă închinați la ce nu cunoașteți; noi ne închinăm la ce cunoaștem, căci Mântuirea vine de la Iudei. Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl. Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr.” (Ioan 4,20-24)

Dumnezeu caută închinători adevărați

Închinarea nu depinde de dispoziția noastră, bună sau rea: Dumnezeu merită închinare (Apocalipsa 4,11; 5,11-14) permanent. Ne închinăm nu doar la biserică, ci oricând; în tot ce facem dăm slavă lui Dumnezeu (1 Corinteni 10,31).

În Evrei 13,15.16, apostolul Pavel precizează că închinarea nu constă doar în lauda buzelor, ci și în binefacere: „Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui. Și să nu dați uitării binefacerea și dărnicia; căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea îi plac”. Închinare nu este numai să cântăm, ci să și ajutăm pe alții; nu doar să ne ridicăm mâinile spre cer, ci să le întindem spre a oferi ceva celor din jur. Dăruirea banilor este închinare, așa cum rugăciunea este închinare.

Pavel le mulțumește credincioșilor filipeni pentru ceea ce i-au trimis prin Epafrodit. Era un gest al închinării lor (Fil. 4,18). Aici este zona unde unii evită să accepte convertirea. Luther spunea că sunt trei feluri de convertiri: a inimii, a minții și a punții! Oferirea resurselor noastre este parte a închinării. Nu doar ce vorbim, ci și ceea ce facem pentru Domnul este o expresie a închinării noastre. Când vii la biserică, observă următorul fapt: cineva răspunde de parcare, altcineva îți ia copiii la secțiunea special dedicată lor, altcineva îți oferă buletinul informativ, altcineva cântă, predică: toți contribuie la închinare cu darurile și talanții lor.

Închinare prin cântare

Închinarea înseamnă să cânti cu vocea ta lui Dumnezeu (Evrei 13,15.16). Închinătorii nici unei alte religii nu cântă cum o fac creștinii. Iar dintre toți creștinii, așteptătorii revenirii Regelui regilor sunt neîntrecuți în intonarea cântărilor Sionului. De ce? Pentru că ei au ceva

Teodor Huțanu
secretar,
Uniunea Română

despre care să cânte, primesc mereu o cântare nouă: „Îmi pusesem nădejdea în Domnul, și El S-a plecat spre mine, mi-a ascultat strigătele. M-a scos din groapa pieirii, din fundul mocirlei; mi-a pus picioarele pe stâncă și mi-a întărit pașii. Mi-a pus în gură o cântare nouă, o laudă pentru Dumnezeuul nostru. Mulți au văzut lucrul acesta, s-au temut și s-au încrezut în Domnul” (Psalmi 40,1-3).

Este o tendință în zilele noastre, sub presiunea secularizării, de a căuta să facem religia cât mai relevantă, cât mai accesibilă pentru cei care nu sunt din biserică. Însă, în felul acesta, pierdem ceva foarte prețios – închinarea –, deoarece căutăm să modificăm mesajul. Atunci, distrugem ceea ce este unic pentru viața bisericii – închinarea adevărată. Nici o activitate seculară nu oferă omului închinare. La începerea activităților, oamenii nu cântă; ei nu încep diversele lor întâlniri cu cântec.

Ne mai amintim cum a început să se răspândească în țară și în lume cântecul „Sfârșitul veacului trăim”? În decembrie 1989, el a țâșnit ca dintr-un izvor dornic să curgă. Îl auzeam des în zilele acelea. Noi înșine l-am cântat iar și iar, apoi, o dată cu înaintarea istoriei, aproape l-am abandonat. Unde sunt marile cântări ale istoriei salvării? Însă noi nu cântăm doar despre trecut. Cântecele noastre sunt despre prezent și despre viitor. Cântecul creștinismului este diferit de cântecul lumii. Când creștinii se adună pentru închinare, cântarea lor dă slavă lui Dumnezeu. Nu credeți că, atunci când ne adunăm, ar trebui să cântăm mai mult și mai convingător? Iată un argument inspirat: „Muzica poate fi o mare putere spre bine, însă noi nu folosim îndeajuns acest domeniu al închinării.” (*Pastoral Ministry*, p. 179). „Ca parte a serviciului religios, muzica este un act de închinare, ca și rugăciunea.” (*Îndrumarea copilului*, p. 408).

Închinare evanghelizatoare

De aceea, închinarea aduce în viața creștinilor un element supranatural, care nu poate fi trăit

decât în părtășia bisericii. Argumentul că ne putem închina singuri, acasă sau în alte locuri, omite să ne comunice tocmai pierderea Prezenței divine, manifestate în închinarea colectivă. Chiar și viața unui necredincios se schimbă dramatic, atunci când pășește în atmosfera biblică a închinării. Închinarea cu efect este fundamentată pe Biblie și imputernicită de Duhul Sfânt. Ea nu le oferă închinătorilor trăiri, practici și situații care nu sunt descrise în Scriptură. Când serviciile de închinare ale bisericii sunt corespunzător organizate, ele pot avea un impact irezistibil asupra necredincioșilor. O dată ce aceștia pășesc în biserică, este posibil să nu poată identifica motivul, însă au convingerea că viața lor este diferită, pentru că au întâlnit ceva ce n-au găsit în altă parte. Închinarea este o experiență unică și poate fi trăită doar într-o biserică evlavioasă.

Pavel și Sila erau în temnița din Filipi. Condițiile erau dure, însă ei cântau la miezul nopții, iar ceilalți întemnițați ascultau. Este important să observăm acest fapt: când ne închinăm, alți oameni vor asculta, vor urmări exprimarea noastră, mai ales când avem puterea să cântăm în mijlocul situațiilor dificile. Oricine poate cânta când lucrurile merg bine, însă a cânta când ești bolnav, sărac și prigonit este ceva unic: numai creștinii vii pot atinge acest record!

Este miezul nopții. Pavel și Sila cântă lui Dumnezeu, în loc să-i blesteme pe oamenii care-i persecutau. Ei nu se plâng de situația în care se găsesc, nu invocă judecata Domnului asupra lor, ci se închină lui Dumnezeu. Alții asistă la această priveliște.

Când ești la miezul nopții, în ceasul suferinței, este momentul să începi serviciul de închinare. În Iov, cartea suferinței, găsim aceste cuvinte: „Unde este Dumnezeu, Făcătorul meu, care ne insuflă cântări de veselie noaptea...?” (Iov 35,10). Iar psalmistul are o mărturisire asemănătoare: „Ziua, Domnul îmi dădea îndurarea Lui, iar noaptea cântam laudele Lui și înălțam o rugăciune Dumnezeului vieții mele” (Psalmi 42,8). Spurgeon

spunea că este ușor să cânti ziua, pentru că lumina te ajută să vezi notele. Însă a cânta noaptea, în întuneric, fără nici o rază de lumină, nu este posibil prin puterea omului: aceasta se face doar prin puterea lui Dumnezeu. Această partitură nu se învață pe de rost. Observați acum ce urmează: când cutremurul zguduie temnița din Filipi, prima întrebare pe care temnicerul o pune este: „Ce trebuie să fac să fiu mântuit?” El avusese deja o întâlnire cu Dumnezeu, prin închinarea lui Pavel și Sila. Inima lui era deja pregătită, iar acum își deschide sufletul către Dumnezeu și adevărul Său.

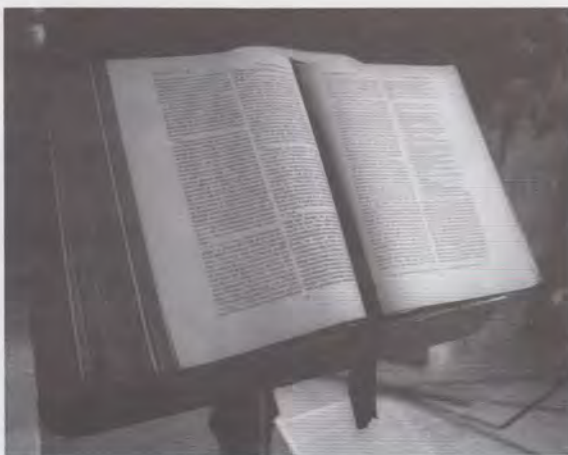
Cine poate nega faptul că închinarea este un mijloc puternic de evanghelizare? Când pășește pentru prima dată pragul bisericii, un necredincios intră într-o altă lume, care îl captivează. Nu o anume idee sau un anume adevăr rostit a fost ceea ce „l-a prins”. El îi vede pe oameni adunați și cântând. Oare el de când nu a mai cântat? Iar cântarea lor creează o atmosferă nemaiîntâlnită pe pământ. Privește în jur și vede oameni asemănători cu el, însă fața lor radiază de o lumină specială. Ei îl cunosc pe Dumnezeu, de aceea îi cântă. Instantaneu, necredinciosul își dă seama de ceva grav: el nu-L cunoaște pe Dumnezeu!

Ce fel de creștin întâlnesc necredincioșii în persoana ta? Știi adevărul, respecți regulile bisericii, însă oamenii așteaptă să vadă pe cineva care se întâlnește cu Dumnezeu, care vorbește cu Dumnezeu, care umblă cu Dumnezeu. Această închinare este autentică. Acum religia devine reală. Iată evanghelizarea cu impact! Oamenii încep să înțeleagă Evanghelia și să se convertească.

Participarea la o închinare biblică, ce asigură comuniunea personală cu Dumnezeu, pregătește atât inima închinătorului – care devine misionar –, cât și inima necredinciosului – care devine ținta soliei mântuirii. Dumnezeu folosește închinarea noastră Sabat de Sabat ca instrument misionar. De ce să nu ne rugăm și să cântăm într-o manieră biblică? S-ar putea ridica întrebarea: Oamenii nefamiliarizați cu biserica pot înțelege cântările

noastre? Sunt argumente că închinarea reală este o metodă misionară invincibilă. Oamenii vin, privesc și se întreabă: Ce înseamnă toate acestea? Apoi, întrebarea următoare este: Ce trebuie să fac să fiu mântuit? Brus, ei devin conștienți că, în predicarea, rugăciunea și cântarea celor prezenți la biserică, este ceva supranatural.

Dumnezeu caută astăzi închinători, oameni care I se închină nu pentru că simt că trebuie să respecte un obicei, ci pentru că El este vrednic. Ei se închină în mijlocul dificultăților, ca Pavel și Sila în temniță. Ei se închină în mijlocul adunării. Închinarea lor este permanentă. Dau slavă lui Dumnezeu mereu. Astfel, tot timpul ei fac evanghelizare. Iar mulțimea închinătorilor crește permanent. Nu este o minune că principiul închinării și al misiunii lucrează atât de mareț? Cu atât mai mareț cu cât starea închinării și misiunii noastre este „pe alocurea” jalnică. Această ultimă constatare trebuie modificată fără întârziere. Tocmai aceasta caută Dumnezeu să facă. Căutăm și noi? Profetul Isaia ne zorește să nu mai stăm pe gânduri: „Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L câtă vreme este aproape” (Isaia 55,6).

„Shalom haverim!”

(Pace, prieteni!)

Grup din Biserica Adventistă din Israel

Pacea, prosperitatea, libertatea, într-un amestec magic cu războiul, fanatismul și materialismul fac ca Israelul să ocupe un loc de frunte printre țările care găzduiesc zeci de mii de imigranți. Israelul este o provocare pentru politicieni, afaceriști, arheologi, teologi și chiar pentru omul de rând. Și pentru adventiști, Israelul este o provocare. Situat în Orientul Mijlociu, la intersecția marilor religii, în așa-numita fereastră 10/40, în pământul făgăduit, fiind leagănul creștinismului și ȧra Bibliei, Israelul constituie subiect de studiu și de atracție pentru oricine.

Marea dezamăgire a mileriților, din octombrie 1844, pune pe genunchi o grupă de tineri așteptători ai revenirii lui Isus, care se constituie apoi în ceea ce cunoaștem azi sub numele de adventiști de ziua a șaptea. Din acest grup de americani zeloși, la numai patru ani, în 1848, o femeie adventistă, netrimisă de cineva așume, sosește aici pentru a-și împărtăși convingerile, împlinind totodată porunca divină „mergeți în toată lumea”. Atunci a fost prima prezență adventistă în aceste locuri.

În 1898, Conferința Generală a adventiștilor trimite primul misionar pe aceste meleaguri și, în 1906, adventiștii capătă recunoaștere, în înregistrare fiind cunoscuți sub numele de adventiști de ziua a șaptea.

Pentru început, credincioșii adventiști, veniți ca imigranți de pretutindeni, se întâlneau în comunitatea internațională de la Ierusalim și, mult mai târziu, și în cea din Haifa. În ultimii 12 ani, adventiștii au crescut de la câteva zeci la sute, iar astăzi sunt peste 1.500 de membri adventiști în Israel, organizați în 30 de comunități și grupe

vorbitoare de limbă engleză, ganeză, rusă, română, ivrit.

De mai bine de 50 de ani este cunoscută prezența adventiștilor veniți din România. Ce putem spune despre ei este că și-au păstrat valorile morale, standardele spirituale și zelul de a fi martori printre conaționalii lor. Acum, adventiști vorbitori de limbă română sunt peste 500. Cine sunt ei? Israelieni împreună cu muncitori veniți din România, Moldova și Ucraina, organizați în 5 comunități: la Ierusalim, Tel Aviv, Ramat Gan, Petach Tikva și Haifa. Comunitatea Ramat Gan și-a deschis ușile în această vară și se bucură de un local propriu, modern, în zona zero a acestui oraș. Localul este cumpărat cu contribuția credincioșilor și a Câmpului Israel, devenind astfel prima proprietate a românilor din Israel. Slăvit să fie Dumnezeu!

Chiar dacă suntem departe de țara-mamă, departe de comunitățile din care am plecat, departe de voi, prieteni și frați, dorim să vă mărturisim că nu ne-a părăsit întrebarea:

De ce sunt eu aici? Trebuie să recunoaștem că avem mai multe variante de răspuns la această întrebare și fiecare își regăsește propriul răspuns. Amintesc câteva dintre ele: ca să fac bani, ca să-mi caut o altă patrie, o altă carieră sau am fost atras de sângele poporului meu, a fost o aventură tinerească sau am fost atras de prieteni, am fugit de cei de acasă sau am fost trimis. De ce sunt eu aici? Pentru noi și pentru voi, este un singur răspuns care merită să fie real, trăit, împlinit. Eu sunt aici ca să dau mărturie, prin viața trăită (cuvinte și fapte), despre credința mea în Dumnezeu Creator și Mântuitor, ca să demonstrez valorile unui așteptător autentic al celei de-a doua veniri a lui Mesia, ca să

Ionel Lascu
pastor, Israel

fac ucenici pentru El. Oriunde ai fi, în prosperitate sau în lipsă, în libertate sau în ilegalitate, să nu te părăsească întrebarea de mai sus și să nu-ți lipsească răspunsul cel bun.

Și aici, în Israel, ca oriunde în altă parte, ne împărțim în două clase: activi și pasivi. **Suntem recunoscători** lui Dumnezeu pentru Duhul Sfânt care pune, în inimile deschise pentru El, daruri spirituale și dragoste pentru lucrul Lui. În fiecare comunitate adventistă avem lideri de nădejde, tineri talentați, femei evlavioase și copii frumoși. Corurile, formațiile muzicale și instrumentale, grupele mici din cursul săptămânii, activitatea departamentelor în cadrul slujirii personale, botezurile, nunțile ne fac tot mai cunoscuți în Israel cu fiecare zi ce trece.

Ochii noștri sunt aplecați cu grijă asupra oamenilor care locuiesc în țara aceasta și, împreună cu apostolul Pavel, „v-o spun vouă, neamurilor, întrucât sunt apostol al neamurilor, îmi slăvesc slujba mea și caut ca, dacă este cu puțință, să stărnesc gelozia celor din neamul meu și să măntuiesc pe unii din ei” (Rom. 11, 13-14). Așa să ne ajute Dumnezeu!

În ultimii doi ani, am avut bucuria să sărbătorim startul a peste 20 de noi familii, să fim martori, pe malul râului Iordan, la mai mult de 100 de convertiri, să organizăm seminarii, evanghelizări, tabere, excursii, așa cum este frumos și bine pentru biserica lui Hristos.

Suntem îngrijorați pentru cealaltă categorie de adventiști, care au pierdut valorile morale și spirituale inspirate de Dumnezeu. Sunt zeci de familii despărțite pentru lungi perioade de timp, soți de soții, părinți de copii. Sunt copii care nu beneficiază de educație în școli creștine și nici de predare în limba maternă. Mulți dintre frații și surorile noastre calcă Sabatul, prestând servicii în familii, într-o țară unde Sabatul este recunoscut ca zi de odihnă și de închinare. Alții vizitează biserica de trei-patru ori pe an sau deloc. Și în comunitățile din Israel sunt creștini care fac din bani și din muncă adevărați idoli. Pentru aceștia suntem îngrijorați și vă implorăm pe voi, fraților care sunteți acum în țară, acasă, rugați-vă împreună cu noi, pentru ei. Îi recunoașteți? Sunt sânge din sângele vostru, prieteni și frați. Rugați-vă și lucrați pentru ei! Chemați-i acasă pe cei care s-au lipit de ceea ce oferă această țară. Chemați-i acasă și refaceți-vă familia și închinarea în familiile și bisericile voastre, pentru gloria lui Dumnezeu și bucuria voastră. „Deci dacă este vreo îndemnare în Hristos, dacă este vreo mângâiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului, dacă este vreo milostivire și vreo îndurare, faceți-mi bucuria deplină și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând” (Filipeni 2,1-2).

Reacție-n lanț

Am ajuns în Israel ca să câștig bani. Zilele treceau una după alta aproape la fel, cu muncă, televizor, somn și de la capăt. Tot timpul eram cu prietenii mei cu care venisem aici, la lucru, prieteni care nu erau diferiți față de mine.

Într-o zi, ne vizitează un oarecare Cristi. Pentru mine, era un necunoscut, însă, pentru prietenii mei, Cristi era foarte cunoscut. Am aflat că el a fost cântăreț la Biserica Catolică, unde se cunoscuse cu prietenii mei. Din vorbă-n vorbă, Cristi ne povestește despre noua lui descoperire, despre adventiști, și ne invită să mergem și noi la Iordan, atunci când va fi botezul lui. La plecare îi lasă unui băiat o Biblie și ne promite că mai vine pe la noi.

În ziua botezului lui Cristi, cei trei colegi ai mei au mers la Iordan, ca să răspundă invitației lui. Era o zi de sâmbătă, zi nelucrătoare în Israel, iar eu am rămas singur la dormitor. Mă gândeam că voi avea cel mai lung somn. Dar n-am putut să mai dorm, de aceea m-am ridicat, am mâncat și căutam ceva cu care să-mi umplu timpul. Pe raft, am văzut Biblia lăsată de Cristi și, pentru că niciodată în viața mea nu ținusem în mână o Biblie, m-am gândit să o iau și să încep să citesc din ea. Am început cu Geneza – interesante istorii despre creațiune, potop –, am ajuns la Exodul și am citit Cele Zece Porunci, cu care nu puteam fi de acord – prea mult „să nu”, era prea de tot pentru un tânăr ca mine! –, așa că am pus Biblia deoparte, convins că nu voi mai avea vreodată de-a face cu ea. În momentul următor, am simțit că nu mai am aer suficient și o să leșin. Simțeam că mor prin asfixiere. Ca prin vis, mi-am propus să zic rugăciunea Tatăl nostru, această rugăciune fiind tot ce știam din creștinism. Cu gura încleștată, mai mult mormăind, am început să mă rog. O dată, de două ori, de trei ori... mă simțeam din ce în ce mai bine. De șase ori, de șapte ori... În sfârșit eram din nou sigur de viață. Am înțeles mesajul – înapoi la Biblie! Am deschis-o din nou și m-am hotărât să mă las învățat de ea. Seara, le-am povestit prietenilor mei ce mi se întâmplase, iar ei, cu entuziasm, mi-au vorbit despre botezul unui frumos grup la Iordan și mai ales despre cât de fericit era Cristi. Au adus cu ei invitații pentru un program prin satelit, care avea să înceapă peste câteva zile în biserica română. Cristi a plătit o mașină care să ne transporte de fiecare dată la Tel Aviv, la o distanță de 60 km, ca să participăm la programul „Galileanul”. La sfârșitul programului, Cristi a mers din nou la Iordan, însă nu pentru el, ci pentru noi. Toți patru coboram în același râu în care a coborât și Mântuitorul nostru. Acum, soțiile prietenilor mei și o parte dintre părinții lor sunt gata să facă legământ cu Cerul. Într-o zi, pastorul meu m-a întrebat: „Ilarion, care este cea mai mare realizare a ta aici, în Israel?” I-am răspuns fericit: „Am venit să câștig bani și, de fapt, L-am câștigat pe Isus. Și nu doar eu, ci toți colegii mei de muncă. Sunt fericit că L-am cunoscut pe Isus la El acasă. Ce urmează de-aici? O reacție-n lanț care va continua până la venirea Lui.”

Pastorul credincios și înțelept

„Care este deci robul credincios și înțelept pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă? Ferice de robul acela, pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa!” (Matei 24,45.46).

Una dintre confuziile specifice vremii sfârșitului, denunțate de Mântuitorul, este și cea privitoare la conducere. Privită de la distanță, conducerea devine un punct de atracție amănunțită, iar trăită de aproape, ea se transformă într-o formă de dependență oarbă. Fiecare conducător este supus la o serie de tentații ale puterii, care pot crea o deturnare a intențiilor bune de la început.

Fiecare nou-angajat în lucrare pornește înainte având o serie de idealuri și ținte personale corecte și puternice, dar, o dată cu trecerea timpului, traiectoria se îndepărtează pe nesimțite de direcția de mers și totul se împotmolește jalnic. Acesta nu este însă un determinism feroce, care să nu poată fi evitat. El este mai degrabă rezultatul natural al lipsei de vigilență și disciplină personală. Pentru unii oameni, nu este greu să fie silitori, atâta vreme cât li se cere un program regulat, marcat de examene și presărat cu vacanțe, dar, atunci când ei trebuie să fie propriii șefi, intervin lenea, indolența, amânarea, pierderea de timp și uitarea țăntelor personale.

Parabola robului credincios și înțelept are o aplicație directă și specială pentru cei chemați la slujire, în aceste vremuri de pe urmă. În perspectiva iminentei întoarceri a Stăpânului, slujitorii Lui sunt menținuți în formă de două calități personale și de caracter: credincioșia și înțelepciunea.

Credincioșia este un act permanent de alegere și voință afirmată

Pentru a fi găsit credincios în lucrul încredințat lui, robul din parabolă trebuie să nu-și uite niciodată misiunea încredințată la început. Acest lucru îl va feri de confuzia în legătură cu cine este stăpânul. Câtă vreme se va socoti pe sine ca un trimis împuternicit, care trebuie să dea socoteală de modul în care își împlinește partea, lucrurile vor fi în ordine. În momentul în care începe să aibă simțământul că ceva din autoritatea pe care o are ar putea fi folosită și pentru uzul personal, atunci începe tragedia decăderii.

Parabola spune că un astfel de slujitor, care uită că stăpânul său se poate întoarce dintr-o clipă în alta, se dedă la chefuri și comportamente care se potrivesc din ce în ce mai puțin cu statutul său personal și cu așteptările stăpânului său. Propriile gusturi și păreri încep să fie impuse ca regulă de conduită pentru ceilalți, iar grija lui pentru ei se transformă încet în grija pentru interesele personale la care ceilalți sunt puși să lucreze.

Acum, când biserica întreagă se pregătește să dea un asalt uriaș în marea luptă, un astfel de conducător spiritual va fi cauza de paralizie și pierdere în secerișul Domnului. Înțelept și bine ar fi ca, în mod regulat, fiecare responsabil să se întrebe cu seriozitate care este lucrarea încredințată lui. Dumnezeu așteaptă ca fiecare lucrător din câmp să primească de la El lumina și puterea călăuzitoare. Este jenant și înjositor ca întâlnirile de lucru să cheltuiască mai mult timp cu discuții privind drepturile și veniturile personalului decât cu

Ion Buciuman
secretar,
Asociația Pastorală,
Uniunea Română

seriozitatea și detaliile lucrului încredințat. Dacă administrația va veghea ca oamenii să aibă mijloace de existență demnă, în contextul și posibilitățile avute, iar lucrătorii vor căuta să-și afirme permanent disponibilitatea de slujire credincioasă, foarte curând lucrarea va cunoaște înviorarea așteptată.

Am participat de curând la o întrunire a misionarilor implicați în diferite proiecte de înaintare a lucrării Evangheliei. Aceștia veneau din locuri foarte diferite și din condiții și situații extrem de variate. Chiar și orientarea doctrinală personală era destul de pestriță. Ce m-a impresionat însă cel mai mult a fost nivelul absolut remarcabil de dăruire personală și devotament până la limită. Un tânăr foarte bine educat și de o frumusețe de caracter cristalină își anunță prietenii că aceasta este ultima ocazie în care mai sunt împreună. În zilele următoare urma să plece undeva, în fereastra 10/40, să planteze biserici. Mai fusese acolo în urmă cu doi ani, dar ceea ce reușise atunci nu a însemnat mai mult decât o lucrare de mijlocire în rugăciune.

Cineva ar putea spune că un astfel de raport misionar este un alt fel de a numi eșecul. Aceasta doar la prima vedere. În mod efectiv, neputința de a întemeia o biserică în locul acela a însemnat o școală de credință și răbdare, un curs intensiv de ascultare și stăruință înțeleaptă. În tot acel timp de stagnare misionară și neputință operativă, misionarul și soția lui au continuat să lupte în rugăciune de mijlocire înaintea lui Dumnezeu pentru populația-țintă pentru care au mers să lucreze. Ei nu și-au pierdut niciodată viziunea de a întemeia o biserică, în ciuda impedimentelor pe care nu le-au putut depăși.

Întorși în țară, au luat în calcul toate greutățile care i-au determinat să-și remodeleze planurile. Au reușit să convingă un număr de alți nouă prieteni să formeze o echipă mai puternică. Șapte dintre ei pleaseră deja, iar el împreună cu soția urmau să-și ocupe locul în dispozitiv în următoarele săptămâni. Acest tip de credincioșie și ascultare este singurul mod în care un conducător spiritual poate reuși. La venirea Lui, Stăpânul peste seceriș va spune unora ca aceștia: „Bine, rob bun și credincios”. Credincioșia este o chestiune de alegere și voință repetată continuu. Cel ce se reazemă pe Dumnezeu nu va obosi în orele lungi de tensiune și rutină aparent nepromițătoare.

Înțelepciunea este mai mult decât inteligența înăscută

Alături de voința puternică de a merge până la capăt în alergarea printre și peste obstacole, înțelepciunea este cel de-al doilea pilon al administrării și conducerii aprobate și apreciate de Dumnezeu. În parabola Mântuitorului, robul

știe cum să-i hrănească și să-i îngrijească pe ceilalți lucrători ai stăpânului său. El înțelege timpul și acționează sincron, potrivit și planurile cu momentul prezent. Cu un ochi asupra trecutului, pentru a nu uita lecțiile lui, cu celălalt ochi la viitor, pentru a nu pierde din vedere țintele și destinația, acest conducător privește cu amândoi ochii larg deschiși asupra prezentului și actualităților. El creează ocazii și le folosește pe cele care se ivesc fără nici un fel de cheltuială din partea lui. El știe să scoată folos din fiecare situație cu care se confruntă.

Înțelepciunea de serviciu a lucrătorului eficient este mai mult decât inteligență din naștere. Ea este mai mult decât intuiție exersată cu folos. Aceasta este o bună administrare de sine. Un asemenea conducător va ști să-și chivernisească eficient resursele personale de sănătate și putere de muncă. Altfel, își va irosi repede energia disponibilă, iar cei din jur ar începe să sufere din lipsa unei prezențe liniștite și echilibrate a conducătorului plecat să-și îngrijească sănătatea subrezită de suprasolicitare nenecesară.

Se cuvine să spunem aici că nimeni nu este chemat să facă singur toată lucrarea încredințată unei biserici întregi. Acum a sosit momentul când pastorul să descopere că biserica are o mulțime de alți slujbași de nădejde, care îl înconjoară și sunt gata să-și împlinească partea, dacă sunt încurajați și susținuți în mod înțelept. O anumită mărturie a devenit un fel de cuvânt de ordine între mulțimea sfaturilor adresate conducătorilor.

„Oamenilor li s-a predicat prea mult, dar au fost ei învățați cum să lucreze pentru aceia pentru care a murit Hristos? S-a trasat un plan de lucru și a fost el pus în fața lor în așa fel, încât fiecare să fi văzut necesitatea de a lua parte la lucrare?” (*Mărturii*, vol. 6, p. 431)

„Acolo unde există deja un număr de credincioși, pastorul n-ar trebui să se preocupe mai întâi de cei din lume, ci cum să-și mobilizeze armata de lucrători din biserică.” (*Gospel Workers*, p. 196).

„Dumnezeu a încredințat fiecărui om o lucrare distinctă. De ce n-ar recunoaște oare pastorii și conducătorii conferinței acest lucru?” (*Review and Herald*, 9 iulie 1895)

Slujitorul credincios și înțelept este acela care poate crede aceste solii clare și are curajul să le pună în aplicație. În iarna viitoare se caută peste șapte sute de vorbitori în public pentru campaniile misionare ale bisericilor locale. Acești vorbitori și chiar mai mulți decât aceștia se află în stare latentă pe scaunele din biserică. Ei au nevoie să fie hrăniți cu acel fel de hrană care să producă misionari necesari pentru a strânge secerișul Domnului. Această transformare este mai mult decât necesară. Ea este întru totul și posibilă, prin Duhul Domnului.

Aproape ca în cer

Bonnie Walker

Într-o seară de primăvară, bunica mi-a dat telefon și m-a întrebat dacă n-aș vrea să merg în tabără de juniori, care urma să aibă loc în vară. Dacă voiam? Nu eram sigură. Fratele meu, Eddie, care era mai mare decât mine cu doi ani, mai fusese în tabără, dar mie îmi era puțin teamă. Dacă nu mă va plăcea nimeni? Dacă o să cad de pe vreun cal, la jocurile de echitație? Dacă vor râde toți copiii de mine?

– Mai gândește-te, draguță, mi-a spus bunica. Dar trebuie să trimit formularul de înscriere destul de curând, așa că aștept un răspuns de la tine, ne-am înțeles?

– Daa... am îngăimat eu.

Eddie voia să știe ce s-a întâmplat, așa că i-am spus.

– Bineînțeles că o să te duci, m-a îndemnat el. O să-ți placă. Sunt sigur de asta.

În seara aceea am visat că plecasem undeva, departe, și m-am rătăcit. A doua zi am stat de vorbă iar cu Eddie.

– Ce-o să mă fac dacă nu mă plac copiii? I-am întrebat eu.

– Ei, asta-i bună! Copiii te consideră simpatică la școală – o să te placă și acolo. O să vezi, m-a încurajat Eddie.

I-am dat telefon bunicii, iar ea ne-a făcut rezervări amândurora.

Eddie avea să meargă în tabără cu o săptămână după mine. Fiecare dintre noi avea să stea la bunici cât timp celălalt era în tabără. Dar eram încă destul de îngrijorată.

În cele din urmă, marea zi a sosit. Am rugat-o pe bunica să-mi împletească părul și mi-a făcut o coroană din codițe. Mi-a prins-o cu agrafele mele frumoase, în formă de fluturași. Credeam că îmi stă părul foarte bine. Apoi am mers cu mașina spre tabără. Eram atât de emoționată, încât m-a apucat durerea de stomac. Când am ajuns, Eddie a trecut pe la toată lumea, dând mâna cu instructorii și bătându-i pe spate pe băieți. Părea că îi cunoaște pe toți.

Când am intrat în camera numărul 2, acolo mai erau deja trei fete. Instruitoarea noastră, Jeni, avea părul blond, prins într-o coadă care-i ieșea de sub șapcă, la spate. Jeni râdea mult și am știut că o să-mi placă.

După ce mi-am luat la revedere de la bunica și de la Eddie, toți copiii am intrat în camere, ca să ne pregătim patul. La noi a mai venit o fată, Shena. S-a uitat la patul meu și m-a arătat cu degetul.

– Acolo vreau să dorm eu, cap demodat de bunică!

Eram distrusă. Am început să-mi mut lucrurile în patul din

celălalt colț al camerei.

Jeni a încercat să mă oprească, dar i-am spus:

– Nu-i nimic; chiar îmi place mai mult patul ăsta.

Jeni m-a ajutat în tăcere să-mi duc bagajele acolo. În sufletul meu, mă simțeam zdruncinată.

„Cap de bunică!”

Acum toți copiii o să mă strige așa. Eram sigură că le aud pe fete chicotind despre ce spusese Shena.

Am întrebat-o pe Jeni dacă puteam să merg la toaletă. Acolo, singură, am început să plâng încet. Dar știam că nu puteam rămâne în locul acela toată noaptea. După o bună bucată de vreme, m-am dus la chiuvetă și m-am spălat pe față cu apă rece, apoi m-am întors cu pas șovăitor spre cameră.

Cât timp fusesem plecată, se întâmplase o minune. În fața mea se afla acum Jeni, cu părul ei lung și blond împletit în jurul capului, exact ca al meu! Două dintre celelalte fete, care aveau părul lung, se pieptănaseră la fel. Toate zâmbeau, până și Shena.

Shena a venit spre mine și mi-a șoptit.

– Îmi pare rău că te-am numit „cap de bunică”. Nu o să te mai porecesc de acum înainte.

– Nu-i nimic, i-am răspuns încet.

– Ora de potol, ne-a anunțat Jeni.

Ne-am strâns în jurul ei și ne-am îndreptat spre cantină.

În seara aceea, am fost numai un zâmbet și nu m-am putut opri să zâmbesc toată săptămâna. În tabără era exact așa cum îmi povestise Eddie. De fapt, mai târziu i-am povestit bunicii că a fost aproape ca în cer!

**Ora
familiei**

În săptămâna aceasta, invită-ți familia la altar. Pregătește un carnețel și creioane. După ce ai citit povestirea aceasta, discutați despre cum va fi în cer, când veți ajunge acolo. Având în vedere că suntem diferiți – timizi, îndrăzneți, inventivi, prietenoși, dezordonati, îngrijiiți etc. –, cum putem învăța să trăim împreună în pace? Scrie pe carnețel: „Exersând pe pământ cum să trăim în cer”. Apoi notează numele membrilor din familie și alături de fiecare scrie calitățile sale, care transformă căminul vostru într-un loc plăcut. Cere-i fiecăruia să scrie separat ce ar putea face pentru a aduce mai multă fericire în casă. Când vă rugați, cereți-I lui Dumnezeu să vă învețe cum să urmați exemplul Său.

Deschiderea anului universitar 2003-2004 — Cernica

Joi, 2 octombrie 2003, în campusul Institutului Teologic Adventist din Cernica, în prezența doamnei deputat prof. univ. dr. Ecaterina Andronescu (ministrul educației și cercetării până în iunie 2003) și a fratelui Adrian Bocăneanu, a avut loc festivitatea de deschidere a anului universitar 2003-2004. La festivitate au fost prezenți un număr de aproximativ 250 de studenți și o parte a profesorilor, care au reconfirmat dedicarea lor pe plan spiritual și au exprimat dorința de a-și pune ținte înalte pentru noul an academic.

Doamna Ecaterina Andronescu a prezentat faptul că învățământul românesc s-a dezvoltat spectaculos în ultimii 14 ani, actualmente

ajungându-se la aproximativ 600.000 de studenți, și a precizat că Institutul Teologic Adventist își aduce contribuția la această dezvoltare, în condițiile în care studenții beneficiază de o bază materială de excepție.

Fratele Adrian Bocăneanu și-a bazat mesajul spiritual pe cuvintele din Filipeni 4,12.13, arătând rolul educației și al credinței pentru dobândirea înțelepciunii și a puterii pentru viață și biruință. Corul Institutului a înfrumusețat ocazia festivă.

(Silviu Szentesi / Institutul Teologic Adventist)

„Flori și stele”

La invitația comunităților românești din Spania și Italia, corul de copii „Flori și stele” a susținut, în aceste țări, un turneu desfășurat

între 01 și 25 septembrie 2003. În Spania, copiii au cântat în toate comunitățile românești, precum și la Institutul Teologic Sagunto. Între 19 și 23 septembrie, corul a fost prezent în Italia, unde biserica noastră împreună cu Consulatul Român de la Torino au organizat o serie de concerte. În toate locurile unde s-a auzit glasul copiilor, sălile au fost pline de persoane dornice să asculte laude aduse lui Dumnezeu prin cânt.

(Benone Lupu / Rene Stoica)

LA ODIHNĂ

Liliana Enache

S-a născut în anul 1956, pe data de 22 august, fiind primul copil dintre cei doi pe care i-a avut familia pastorului Marin Enache. În urma unei experiențe personale cu Dumnezeu, a încheiat legământul prin botez pe 12 februarie 1977. A absolvit Academia de Studii Economice și a lucrat cu multă pasiune și credincioșie în domeniul finanțelor. A fost o credincioasă devotată, nelipsită de la orele de rugăciune, și a activat cu toată dăruirea în corul bisericii Grant-Cort.

A trecut la odihnă pe 19 august 2003, cu speranța întâlnirii Mântuitorului în dimineața învierii.

Ligia Paraschiv

Pe data de 23.09.2003, a încetat din viață sora Ligia Paraschiv, fiica fratelui pastor pensionar Tudor Uță, membră a comunității Învingători. Decesul a survenit după o scurtă și grea suferință. La numai 42 de ani, a lăsat în urmă soțul și doi copii — Vlăduț și Remus.

Înmormântarea a avut loc în Sabatul

din 27.09.2003, ocazie de doliu pentru foarte mulți frați, surori, prieteni, colegi și rude.

Corul comunităților Învingători, Bucureștii Noi și Niculești au intonat imnuri de nădejde și speranță.

Noi toți și mai ales cei apropiați trăim cu nădejdea că ne vom revedea la revenirea Domnului Isus.

Pap Sándor

În data de 7 august 2003, fratele pastor pensionar Pap Sándor a trecut la odihnă, după o viață petrecută în slujirea Domnului. Biografia vieții dumnealui este o mărturie cu privire la providența lui Dumnezeu manifestată într-o viață consacrată vestirii Evangheliei. Fratele Pap s-a născut la data de 12 august 1917, în localitatea Mureșeni, fiind al doilea copil dintre cei trei frați.

Își deschide inima înaintea Mântuitorului încă din tinerețe, la vârsta de 19 ani predându-și viața în mâna Domnului și alăturându-se Bisericii Adventiste prin legământul botezului.

În 1947 își definitivează studiile teologice în cadrul Seminarului Teologic Adventist de la Stupini, Brașov. În același an devine secretarul Departamentului de Tineret și Muzică la Conferința din Cluj, lucrând împreună cu fratele Moldovan Vilhelm.

În data de 12 august 1951 se căsătorește cu sora Pendeleef Julianna, dânsa oferindu-i sprijin devotat cu tact și consecvență în cei 52 de ani de căsnicie. Dumnezeu le binecuvântează căsnicia cu trei copii — Márta, Lóránt și Ágnes.

Activitatea în câmpul Evangheliei îl poartă, în 1955, în localitatea Șimleu Silvaniei, apoi urmează Salonta, în 1967. Din 1974 până în anul pensionării, 1980, lucrează ca pastor în comunitatea „Oradea B”.

Nici dumnealui nu și-a văzut împlinit marele vis de a-L întâmpina în viață pe Mântuitorul Isus Hristos, reîntorcându-se pe nori. Însă, cu o credință neșămutată în înviere, dorința lui prindea glas în cuvintele cântării „Cu Isus, ah, față-n față, fericit mă voi simți (...) Sus, cu Domnul pe vecie, am să-L văd necontenit!”

Pregătiri

de toamnă

Calitatea vieții în
biserica locală

9

Adrian Bocăneanu

Într-o perioadă în care strângem provizii care să acopere nevoile noastre și ale familiilor pentru timpul iernii, este potrivit să dăm atenție și necesităților sufletești ale celor care așteaptă o servire binevoitoare – din partea noastră sau a bisericii. Domnul Hristos ne-a arătat care este răspunderea noastră: „Tot ce voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta este cuprinsă Legea și Proorocii” (Mat. 7,12). Cred că Isus are în vedere în mod special nevoile relaționale. Cei mai mulți dintre noi avem datoria să ne purtăm singuri de grijă în ce privește cerințele fizice. Dar noi suntem ființe relaționale, și acest tip de nevoi nu poate fi împlinit decât în legături umane. Depindem unii de alții.

Conștiința propriilor nevoi relaționale

Nu este singurul loc în care, implicit, Domnul ne cere să ne dăm atenție, să ne luăm în serios. Arătând că iubirea de Dumnezeu este cea dintâi poruncă, El a mai spus: „Iar a doua, asemenea ei, este: ‘Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți’” (Mat. 22,39). Și din nou întâlnim afirmația cu privire la „toată Legea și Proorocii” (vers. 40). S-ar putea adăuga declarații asemănătoare ale lui Pavel, dar acum nu urmăresc altceva decât să arăt că este legitim și necesar să fim conștienți de propriile nevoi umane. Ca să ne ferim de dezamăgiri și suferință, avem tendința să ne dezicem de noi înșine și să pretindem că suntem „bine, mulțumesc”. Apoi dăm o valoare teologică acestei atitudini de atotsuficiență, un fel de „sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic” (Apoc. 3,17). Ca urmare, nu numai că nu trăim viața „din belșug” la care am fost chemați, dar nu luăm în serios nici nevoile celorlalți, ci le

ignorăm și le sfidăm, așa cum facem și cu noi înșine.

Cei care ascultă de porunca: „Tot ce voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel” valorifică darul conștiinței de sine, recunoașterea propriilor nevoi, ca punte spre ceilalți. Ei acceptă că, în ciuda deosebirilor evidente dintre oameni, toți au nevoi, că aceste nevoi sunt legitime și că pot să le îndeplinească. Conștiința de sine nu-i face pretențioși și egocentriști, ci, dimpotrivă, sensibili, activi și altruști.

Nevoi în creștere

În perioadele de criză majoră, suntem constrânși să ne limităm la cerințele de bază ale existenței. Dar vremurile se schimbă. Societatea se dezvoltă și nevoile și așteptările devin din ce în ce mai complicate și mai subtile. Cum sunt cerințele noastre în comparație cu cele ale bunicilor noștri? Dar așteptările de astăzi în comparație cu cele de acum 15 ani? Sub un înveliș înșelător de pretenții și iluzii, se află dorințe profunde, permanente, pe care le purtăm cu noi prin creațiune. În această societate în care tot mai mulți cer și ceea ce cer este tot mai complex, Dumnezeu contează pe noi ca să ne asumăm un rol proactiv. Nu trebuie să așteptăm să ni se ceară, ci să ieșim în mod conștient în întâmpinarea nevoilor. Dacă aș avea un coleg de clasă sau de serviciu care este creștin adventist, ce aș aștepta din partea lui? Dacă aș avea o familie adventistă în curtea de alături sau în apartamentul de pe palier, ce mi-aș dori? Probabil că nu cuvinte de condamnare, nici o punere la punct tăioasă cu privire la adevărata zi de închinare, ci manifestări de atenție, bucurie în bucurii și compasiune în necazuri, ajutor practic, dovedind o minte activă și o inimă sensibilă. Dar dacă aș suferi de o boală care

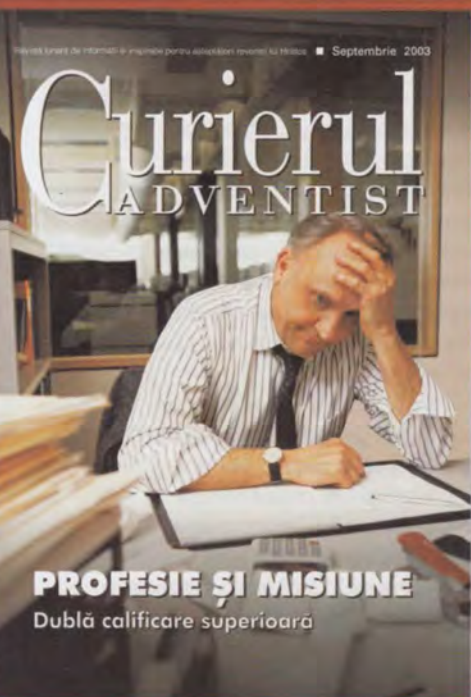
mi poate răpune viața în orice clipă? Sau aș îngriji doi părinți bolnavi? Sau aș avea un copil care fuge de acasă? Sau... Toate acestea sunt crize ale celor din jur. La scară mică, avem și noi crizele noastre. Care ne sunt așteptările? Și ceilalți doresc împlinirea aceluiași nevoi. „Faceți-le și voi la fel.”

Dacă Sabatul viitor aș hotărî să înfrunt prejudecățile și să intru pentru prima dată în Biserica Adventistă din orașul meu, în ce fel aș dori să fiu „recompensat”, ca să știu că a meritat și că merită să mai merg? Dacă luăm în serios porunca „Faceți-le și voi la fel”, este necesară o nouă gândire cu privire la viața de biserică. Vizitatorii – și chiar majoritatea credincioșilor – nu vin la biserică să asculte răspunsuri la întrebări pe care nu le pun, să primească sfaturi la nevoi pe care nu le au și să servească drept auditoriu unui mic grup care parcă tocmai a sosit de pe o altă planetă.

Pastorul și prezbiterul, comitetul bisericii și comisia pentru închinare să stea cât mai des la intrarea bisericii, să-i privească cu atenție pe cei ce vin, să-i întrebe cum a fost viața lor în ultima vreme. Cum spune Iacov, să-i cerceteze „în necazurile lor” (Iacov 1,27). Să ne gândim ce am dori să se întâmple la biserică, dacă am fi în locul lor – în lipsurile lor, în căutarea lor arzătoare după Dumnezeu. Să nu ne dăm pace sufletului până nu vom ști că am pus, în predică, în cântări și în rugăciuni, în camera pentru copii, la balcon și în curte, ceea ce ar împlini năzuințele cu care am venit la biserică și ne-ar convinge că aici sunt dorit, cineva se gândește la mine. „Tot ce voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel. În aceasta este cuprinsă Legea și Proorocii.”

Există valori pentru care merită să trăiești!

Există reviste pe care **merită** să le citești!

Numai în **Curierul Adventist** veți găsi:

- Mesaje spirituale pentru așteptătorii revenirii lui Hristos
- Știri și reportaje din viața bisericii
- Experiențe și interviuri
- Teologie
- Relatări și mărturii ale românilor din diaspora
- Tendințe ale vremurilor noastre, examinate în lumina Bibliei

NOU

ACUM ACELAȘI CONȚINUT
ÎN DOUĂ VARIANTE DE ABONAMENT:

160.000
lei/an

Revista realizată
pe hârtie off-set

260.000
lei/an

Revista realizată
pe hârtie crețată

Contactați acum responsabilul cu literatura din comunitatea dumneavoastră, pentru a vă asigura un abonament la *Curierul Adventist* pentru anul 2004. Posibilitatea de a face abonament se prelungește până la 31 noiembrie 2003.

Revista **Viata și Sănătate**
O revistă pentru toți!

Citiți lunar această revistă și beneficiați **lunar** de informații medicale, de metode pedagogice pentru educarea copiilor și de soluții pentru armonia în familie.

Dăruiește ani vieții tale
și viață anilor tăi!

